

TORMENT

kín

A FALLEN FOLYTATÁSA

finep
selection

LAUREN KATE

LAUREN KATE

TORMENT

kín

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

ELIZABETH, IRDY, ANNE ÉS VIC!
OLYAN SZERENCSE, HOGY VAGYOK NEKEM!

*„Ha szárnyat szárnyadtól kapok,
Gyötrelmem által feljebb repesek.”*

GEORGE HERBERT:
HÚSVÉTI SZÁRNYAK
FORDÍTOTTA: N. KISS ZSUZSA

PROLÓGUS

SEMLEGES VIZEK

Daniel az öböl felé bámult. Szeme olyan szürke volt, mint a Saulito partját beburkoló sűrű köd, mint lába alatt a part kavicsait nyaldosó, fodrozódó víz. Érezte, hogy szemében most nem lát-szódik ibolyaszín ragyogás. A lány túl messze van.

Felkészült a víz felől érkező metsző szélrohamra. Bár vastag, fekete gyapjúkabátját is összehúzta, tudta, hogy mindhiába. Vadászat után mindig fázott.

Ma egy dolog melegíthette volna fel, de a lány messze volt. Hiányzott a dús haja, mely a fiú ajkainak tökéletes pihenőhelyül szolgált. Elképzelte, ahogy a lány testét karjával körbefonva lehajol, s a nyakát megsókolja. De közben meg mégis csak jó, hogy Luce most nem lehet itt, megrémítené, amit látna.

A mögötte, az Angyal-sziget déli partja mentén csapatokban dülögélő oroszlánfókák bőgése saját érzésére rímelt: gyötrelmesen magányos, sehol senki, aki meghallgatná.

Senki, csak Cam.

Cam Daniel előtt guggolt, és egy rozsdás horgonyt kötözött a lábuk előtt heverő, felfúvódott tetem köré. Még ilyen sötét foglalatosság közben is jól festett: zöld szeme csillogott, sötét haja rövidre vágva. A fegyverszünet volt az oka, az mindig különös ragyogást csalt az angyalok orcájára, sugárzóbb fényt adott a hajuknak, határozottabb körvonalat tökéletes, izmos testüknek. A fegyverszünet napjai az angyalok számára az emberek tengerparti nyaralásához hasonlítottak.

Így bár Daniel lelke minden alkalommal sajgott, mikor kénytelen volt emberéletem kioltani, mások számára olyannak tűnhetett olyankor, mint egy hétnapos hawaii útról hazatérő fiú: lazának, kipihentnek, napbarnítottnak.

Az egyik bonyolultabb csomót szorosabbra húzva Cam így szólt: – Jellemző rád, Daniel! Mindig félreállsz, és a piszkos munkát rám hagyod!

– Miről beszélsz? Én végeztem vele! – Daniel lenézett a halott férfi puffadt homlokára tapadt, csapzott, drótszerű ősz hajra, a görcsös ujjakra, az olcsó műanyag sárcipőre, a mellkasán keresztül ívelő sötétyörös vágásra. A látványtól újra fájni kezdett. Ha nem kéne ölnie ahhoz, hogy Luce-t biztonságban tudják és megmenthessék, Daniel soha többé nem nyúlna fegyverhez. Soha többé nem harcolna.

Ráadásul valami nem egészen stimmelt ennek az embernek a megölésekor. Danielnek valójában az a homályos, nyugtalanító érzése támadt, hogy mélységesen elhibáztak valamit.

– Végezni velük élvezet! – hurkolta Cam a kötelet a férfi mellkasa köré, majd a karjai alatt megerősítette. – Tengerre bocsátani őket, az viszont piszkos munka!

Daniel még mindig a kezében szorongatta a véres faágat. Cam jót kuncogott a választásán, Danielnek sohasem számított, mit használ. Bármivel tudott ölni.

– Siess már! – dörmögte émelyegve attól a leplezetlen élvezettől, amit az emberi vérontás Camnek okoz. – Vesztegeted az időt! Amúgy is jön az apály!

– És, hacsak nem úgy csináljuk, ahogy én szoktam, a holnapi dagály pont visszahozza a gyilkost a partra. Te túl ösztönösen cselekszel, Daniel, mindig is így volt. Soha nem gondolsz egy lépésnél előbbre?

Daniel összefonta a karját, és visszanézett a fehérén fodrozódó hullámokra. A San Franciscó-i móló felől turistahajó suhant feléjük. Régen egy ilyen hajó látványa tengernyi emléket idézett volna fel benne. Ezernyi boldog kirándulást, amit Luce-szal tettek ezernyi életük tengerén. De most... most, hogy a lány meghalhat, és talán soha nem tér vissza, mert minden megváltozik, és nem lesz többé újjászületés... Daniel mindig is túlságosan tudatában volt, hogy a lány emlékezete mennyire hiányos. Mindkettejük számára ez az utolsó esély. Tulajdonképpen mindannyiuké. Így aztán nem Daniel, hanem Luce emlékei számítanak, és megdöbbentő dolgokat kell számára óvatosan napvilágra hozni, ha egyáltalán túléli. Daniel szorongott attól a gondolattól, hogy mennyi mindent kell még a lánynak megtudnia.

Ha Cam azt hiszi, Daniel nem gondol a következő lépésre, téved.

– Tudod, ugye, hogy csak egy oka van annak, hogy még itt vagyok – mondta Daniel. – Beszelnünk kell Luce-ról!

Cam felnevetett. – Én eddig is azt tettem. – Egy nyögéssel vállára kapta a bőrig ázott tetemet. A halott férfi sötétkék öltönye felgyűrődött a Cam által ráerősített kötelek alatt. A nehéz horgony véres mellkasán pihent.

– Ez kissé nyámnyila alak volt, nem igaz? – kérdezte Cam. – Már-már sértő, hogy a vének nem olyan bérgyilkost küldtek, aki nagyobb kihívást jelentett volna.

Eztán, mintha csak olimpiai súlylökő lenne, Cam behajlított térdel háromszor körbefordult, hogy felgyorsuljon, és majd három méter magasra hajította a hullát a víz fölé, a levegőbe.

Pár hosszú másodpercig a test szinte úszott az öböl felett, aztán a horgony súlya kezdte lehúzni... egyre lejjebb. Látványosan csapódott a mély, kékeszöld vízbe, és azonnal eltűnt a szemük elől.

Cam megtörölte a kezét. – Azt hiszem, új csúcsot dobtam!

Sok szempontból hasonlítottak, de Cam valamivel rosszabb, ő démon volt, aki képes rá, hogy megbánás nélkül hajtson végre aljas cselekedeteket. Danielt lebénytotta a lelkiismeret-furdalás. Ráadásul most a szerelem fokozta a tehetetlenségét.

– Túl könnyen veszed az emberi áldozatot – jegyezte meg Daniel.

– Ez a fickó megérdemelte – szólt Cam. – Te tényleg nem látod a sportot ebben az egészben?

Daniel ingerülten, szinte az arcába köpte a szavakat: – Luce nekem nem játék!

– Pont ez az, amiért veszíteni fogsz!

Daniel megragadta Camet acélszürke ballonkabátja gallérjánál fogva. Fontolgatta, hogy ugyanúgy belelőki a vízbe, mint az előbb ő azt a gyilkost.

Felhő úszott el a nap előtt, s árnyékot vetett az arcukra.

– Nyugi – szólt Cam, Daniel kezét eltolva magától. – Van neked elég ellenséged, Daniel, én most éppen nem tartozom közéjük. Ne felejtse el, fegyverszünet van!

– Jó kis fegyverszünet – felelte Daniel –, tizennyolc napig mások próbálják Luce-t megölni!

– Tizennyolc nap, míg mi ketten leszedegethetjük őket – javította ki Cam.

Az angyalok hagyománya szerint a fegyverszünet tizennyolc napig tart. A Mennyországban a tizennyolc a legszerencsésebb, a leginkább isteni szám: a kétszer hét (7 arkangyal és 7 fő erény) életigenlő összege az apokalipszis négy lovasának intelmével kiegészítve. Néhány halandó nyelvben a tizennyolc magát az életet jelenti, bár ez esetben, Luce számára, ugyanolyan könnyen jelenthette a halált is.

Camnek igaza volt. Amint Luce halandóságának híre eljutott az égi páholyokba, ellenségeinek sora naponta megduplázódott. Miss Sophia és csapata, Zhsmaelin huszonnégy vénje még mindig Luce-t üldözi. Daniel épp aznap reggel pillantotta meg futólag a véneket a *hirdetők* által vetett árnyékokban. Észrevett valami mást is, valami súlyos, alattomos sötétséget, amelyet először fel sem ismert.

A nap fénysugara áttört a felhőkön, mikor Daniel a szeme sarkából valamit megcsillanni látott. Megfordult, letérdelt, s egy nyilat talált a nedves homokba fúródva. Vékonyabb volt a hagyományos nyílvevesszőnél, tompa ezüstszínű, kacsARINGÓS, metszett díszítéssel. Érintése meleg.

Danielnek elakadt a lélegzete. Évmilliók óta nem látott csillagnyilat. Remegő ujjakkal, gyengéden húzta ki a homokból, vigyázva, nehogy halálos, tompa végéhez érjen.

Daniel ebből már tudta, honnan ered az a másfajta sötétség a ma reggel látott hirdetőben. A valóság tehát borzalmasabb annál, amitől tartott. A pihékönnyű nyilat a kezén egyensúlyozva Camhez fordult: – Nem volt egyedül!

Cam megdermedt a nyílvevessző láttán. Szinte tisztelettudóan mozdult felé, majd odanyúlt, a Danieléhez hasonló óvatossággal érintette meg. – Elhagyni egy ilyen értékes fegyvert! Biztos nagyon sietve kellett menekülnie a kitaszítottnak.

A kitzasztottak: gerinctelen, ingatag angyalok szektája, akiket mind a Menny, mind a Pokol kivetett magából. Legfőbb erösségük Azazel, a visszavonultan élö angyal, az egyetlen fennmaradt csillagkovács, aki még mindig birtokolja a csillagnyilak készítésének mesterségét. Az ezüstíjából kilött csillagnyíl a halandókat épp csak meghorzsolja, ám az angyalok és démonok számára a leghalálosabb fegyver.

Mindenki akart belöle, de senki sem vállalta fel, hogy a kitzasztottakkal kapcsolatos, így a csillagnyilakkal való kereskedés mindig titokban, hírvívö útján történt. Ez azt jelentette, hogy a Daniel által megölt fickót nem a vének bérelték fel, pusztán kereskedö volt. Igazi ellenségük, a kitzasztott, talán épp Daniel és Cam láttán vált kámforrá. Daniel megremegett. Ez nem jó hír.

– Rossz fickót tettünk el láb alól.

– Milyen „rosszat”? – hessegette el Cam. – A világ nem járt jól azzal, hogy eggyel kevesebb a gyilkos? És Luce? – Elöbb Danielre, majd a tenger felé bámult. – Az egyetlen probléma...

– A kitzasztottak.

Cam bólintott. – Szóval már ök is Luce-t akarják.

Daniel érezte, amint szárnyának végei felborzolódnak kasmírpu-lóvere és nehéz kabátja alatt, és összerándult az égetö viszketéstöl. Lehunyt szemmel, karját teste mellett lógatva, mozdulatlanul állt, erőlködve, hogy megfékezze magát, mielőtt szárnyai dagadó vitorláként kicsapódnak, és felrepítik, túl az öblön, messzire erröl a szigetrol. A lány felé.

Behunyta szemét, és megpróbálta Luce-t maga elé idézni. El kellett szakítania magát attöl a kunyhótól, a Tybee-töl keletre fekvö kis szigeten békésen alvó lánytól. Ott már esteledik. Vajon Luce ébren van? Vajon megéhezett?

A Sword & Crossban lefolyt ütközet, az ott tett felfedezések, legjobb barátja halála, mindez eléggé megviselte a lányt. Az angyalok azt remélték, hogy átalussza az egész napot és az éjszakát. Ám holnap reggelre készen kell állniuk a tervvel.

Ez volt az első alkalom, hogy Daniel fegyverszünetet javasolt. Hátrókat szabni, szabályokat alkotni, és felvázolni a következményeket arra az esetre, ha bármelyik fél megszegi azokat, óriási felelősséggel járt. Ennek feszültek neki Cammel. De persze megtette, mindent megtenne Luce-ért... csupán biztos akar lenni abban, hogy jól csinálja.

– Biztonságos rejtékhelyet kell találnunk számára – mondta. – Észak felé, Fort Bragg közelében van egy iskola...

– A Shoreline – bólintott Cam. – Az enyéim is megnézték. Ott boldog lesz, és olyan módszerrel tanítják, ami nem veszélyezteti. De legfőképpen, köztük biztonságban lesz.

Gabbe már elmagyarázta Danielnek, hogyan nyújthat védelmet a Shoreline. Elég hamar híre megy majd, hogy Luce-t ott rejtegetik, de az iskola falain belül legalább egy kis időre szinte láthatatlan maradhat. Bent Francesca, a Gabbe-hoz legközelebb álló angyal vigyázna rá, kint pedig Daniel és Cam cserkészne be és ölne meg mindenkit, aki közel merészkedik az iskola falaihoz.

Ki beszélhetett Camnek a Shoreline-ról? Danielnek nem tetszett a gondolat, hogy az ő táboruk többet tud a sajátjánál. Már átkozta magát, hogy nem látogatta meg az iskolát, mielőtt kiválasztotta, így is elég nehéz elválnia Luce-tól.

– Már holnap elkezdhetné. Feltéve... – Cam tekintete végigfutott Daniel arcán. – Feltéve, ha igent mondasz.

Daniel keze pólója zsebéhez feszült, ahol a legutóbbi fényképet tartotta: Luce nedvesen csillogó hajjal a tónál, a Sword & Crossban. Arcán ritkán látható, széles mosoly. Általában, mire egy életében esélye

lett lefényképezni, már újra el is veszítette. Ezúttal azonban Luce még mindig itt van.

– Gyerünk, Daniel! – mondta neki Cam. – Mindketten tudjuk, mire van szüksége. Beíratjuk, aztán hagyjuk, hadd éljen. Nem tehetünk semmi mást azért, hogy felgyorsítsuk ezt az időszakot, mint hogy békén hagyjuk.

– Képtelen vagyok olyan sokáig magára hagyni – hadarta Daniel a szavakat. A kezében lévő nyílvevőre meredt. Az óceánba hajította volna, de nem vitte rá a lélek.

– Szóval – hunyorgott Cam. – Nem mondtad el neki.

Daniel kővé dermedt. – Nem mondhatok el neki semmit! Elveszíthetjük!

– Te veszítheted el! – gúnyolódott Cam.

– Tudod, mire gondolok – mondta Daniel mereven. – Túl kockázatos azt hinni, hogy mindent elfogadna, anélkül...

Behunyta szemét, hogy elűzze a vörösen lobogó, forró tűzvész gyötrő képét, de az mindig ott szunnyadt a gondolataiban, azzal fenyegetve, hogy futótűzként terjed tovább. Ha elmondja Luce-nak az igazat, és azzal megöli, ezúttal *tényleg* vége lesz. És ez az ő bűne lenne. Daniel semmit nem tehet... nem létezik Luce nélkül. Szárnyát is égette a gondolat. A legjobb, ha még egy kis időre menedéket talál nekik.

– Milyen kényelmes ez neked! – dűnnyögte Cam. – Csak remélni tudom, hogy nem csalódik benned!

Daniel tudomást sem vett róla. – Tényleg azt hiszed, képes lesz abban a suliban tanulni?

– Igen – válaszolta lassan Cam. – Feltéve, ha kintről semmi nem vonja el a figyelmét. Vagyis nincs Daniel, nincs Cam. Ez a legfőbb szabály.

Ne lássam tizennyolc napig? Daniel ezt el sem tudta képzelni. De ami ennél is fontosabb, biztos volt benne, hogy Luce soha nem menne bele. Ebben az életben még csak most találtak egymásra, és végre volt rá esélyük, hogy együtt legyenek. Ám régóta tudja, hogy Luce belehalhat, ha a részleteket megismeri. Nem hallhat korábbi életeiről az angyaloktól. Luce még nem tudja, de hamarosan magára marad, hogy egyedül jöhessen rá... mindenre.

A rejtély – de legfőképp, hogy Luce mit gondol majd róla – megijesztette Danielt. Az egyetlen módja annak, hogy megszakítsák ezt a szörnyű körforgást, az, ha Luce maga leplezi le. Ezért lesznek döntőek számára a Shoreline-ban szerzett élmények. Tizennyolc nap alatt Daniel megölhet annyi kitaláltat, amennyi csak az útjába kerül, de a fegyverszünet lejártával minden újra Luce kezében összpontosul. Egyedül nála.

A nap lenyugodni készült a Tamalpais csúcsa felett, a köd kezdett mindent beburkolni.

– Hadd vigyem el én a Shoreline-ba! – kérte Daniel. Ez lesz az utolsó alkalom, hogy lássa.

Cam furán nézett rá, mintha azon tűnődne, engedje-e. Danielnek másodszor már szinte erővel kellett fájó szárnyait a bőre alá visszatuszkolnia.

– Rendben – egyezett bele végül Cam. – Cserébe a csillagnyílért. Daniel átadta a fegyvert, amit Cam a kabátjába süllyesztett.

– Vidd el egészen az iskoláig, aztán keress meg! Ne rontsd el, figyelni foglak!

– És aztán?

– Nekünk még vadásznunk kell.

Daniel bólintott, majd széttárta szárnyait, és mélyen átérezte a gyönyört, melyet szabadon engedésük okozott. Állt még egy percig,

erőt gyűjtött, érezte a szél rideg ellenállását. Ideje elhagyni ezt az elátkozott, ronda helyet, engedni, hogy szárnyai visszarepítsék oda, ahol igazán önmaga lehet.

Vissza Luce-hoz.

Vissza abba a hazugságba, amelyben még egy darabig élnie kell.

– A fegyverszünet holnap éjfélkor kezdődik – jelentette ki Daniel, miközben felporzott a homok a parton, ahogy a magasba emelkedve az egekig szállt.

ELSŐ FEJEZET

TIZENNYOLC NAP

LUCE ÚGY TERVEZTE, csukva tartja szemét a Georgiából Kaliforniaiba tartó belföldi repülőút hatórás időtartama alatt, egészen addig, míg a gép földet nem ér San Franciscóban. Félálomban sokkal könnyebb volt azt hinni, hogy még mindig Daniellel van.

Egy egész örökkévalóságnak tűnt, mióta nem látta a fiút, holott valójában csak pár nap volt. Azóta, hogy a Sword & Crossban péntek reggel elbúcsúztak egymástól, egész testében szenvedett. A fiú hangjának, teste melegének és szárnya érintésének hiánya úgy járta át a porcikáit, mint valami különös betegség.

Egy kar súrlódott az övéhez, mire Luce felnyitotta a szemét. Nála pár évvel idősebb, csodálkozó szemű, barna hajú srácot látott maga mellett.

– Bocs – mondták egyszerre, karjukat pár centivel visszarántva a kartámla mindkét oldalán.

Az ablakból megdöbbenő kilátás nyílt, ahogy a gép megkezdte a leereszkedést San Francisco felett. Luce soha életében nem látott ehhez fogható. Ahogy az öböl déli vonalát követték, úgy vált élesebbé,

amint egy kisebb, kanyargó, kék folyó vág át a földeken útban a tenger felé. A folyó egyik oldalán harsogóan zöld mező terült el, a másikon kavargó, élénkpiros és fehér színű valami. Luce odanyomta homlokát a dupla műanyag ablakhoz, hogy jobban lássa.

– Az meg mi? – csodálkozott hangosan.

– Só – felelte a srác odamutatva. Közelebb hajolt. – A Csendes-óceánból termelik ki.

A válasz olyan egyszerű volt, olyan... emberi. Majdnem meglepő, miután annyi időt töltött Daniellel meg a többi – még mindig báortalanul használta a szó szerinti értelmében – angyallal meg démonnal. Kitekintett az éjfékete, nyugaton a végtelenbe nyúló hatalmas vízfelületre. A tenger feletti napkorong mindig a reggelt jelentette az Atlanti-óceán partján nevelkedett Luce-nak, ám itt éjfélhez közeledett.

– Nem vagy idevalósi, igaz? – kérdezte Luce ülészomszédja.

Luce megrázta a fejét, de nem szólt egy szót sem. Továbbra is kibámult az ablakon. Ma reggel, mielőtt elindultak Georgiából, Mr. Cole kioktatta, hogy visszafogottan viselkedjen. A többi tanár úgy tudta, Luce szülei kérték az áthelyezését, de ez hazugság volt. Ami Luce szüleit, Callie-t és a többieket illeti, számukra Luce még mindig a Sword & Crossba járt.

Néhány hete ez még bosszantotta volna. A Sword & Crossban töltött utolsó napok eseményei miatt viszont Luce egyre komolyabban vette a világot. Felvillant előtte egy másik élet pillanatképe, az egyiké azon számos élet közül, amelyet Daniellel közösen éltek. Olyan szerelmet fedezett fel, ami sokkal fontosabbá vált számára, mint bármi, amit valaha lehetségesnek hitt. Aztán látta, ahogy mindez veszélybe kerül egy őrült, törrel hadonászó öreg hölgy miatt, akiről azt gondolta, bízhat benne.

Luce tudta, hogy vannak még olyanok, mint Miss Sophia, de senki nem mondta el neki, hogyan ismerheti fel őket. Miss Sophia egészen a végéig normálisnak tűnt. Lehet, a többiek is ilyen ártatlannak látszanak, mint... akár ez a mellette ülő, barna hajú srác? Luce nyelt egyet, kezét összekulcsolta a térdén, és próbált Danielre gondolni.

Daniel biztonságos helyre viszi őt.

Luce elképzelte, ahogy vár rá a szürke, műanyag reptéri székek egyikében, a térdén könyököl, szőke fejét a vállai közé húzza, előre-hátra hintáztat fekete Converse edzőcipőjében. S percenként felpattan, és fel-alá járkál a csomagkiadó szalag körül.

A gép földet éréskor megrázkódott. Luce hirtelen ideges lett. Vajon Daniel ugyanúgy örülni fog, hogy láthatja, mint amennyire ő?

Az előtte lévő üléshez barna-bézs mintájára összpontosított. Nyaka elzsibbadt a hosszú repüléstől, ruháinak áporodott, dohos repülőgépszaga lett. Az ablakból úgy tűnt, a tengerészkek ruhás földi személyzetnek a szokásosnál is tovább tart a gépet a helyére kormányozni. Térde ugrándozott a türelmetlenségtől.

– Ezek szerint egy darabig itt maradsz Kaliforniában? – mosolyodott el a mellette lévő srác lustán, amitől Luce még inkább azt kívánta, hogy végre felállhasson.

– Ezt meg miből gondolod? – kérdezte gyorsan. – Honnan veszed?

A fiú pislogott egyet. – Abból az óriási piros utazótáskából, meg minden.

Luce elhúzódott tőle. Két perccel ezelőttig, amikor is az álmából felzavarta, észre sem vette ezt a fiút. Honnan tud a csomagjáról?

– Hé, nem kell úgy begyulladni! – villant a szeme furcsán Luce-ra. – Pont mögöttem álltam a sorban, mikor becsekkoltál!

Luce zavartan elmosolyodott. – Barátom van – hadarta, majd azonnal elvörösödött az arca.

A srác köhintett. – Vágom.

Luce elfintorodott. Nem tudta, miért bukott ez ki belőle. Nem akart goromba lenni, de a biztonsági öv lámpáját kikapcsolták, ő pedig mást sem szeretett volna jobban, mint kifurakodni a fiú mellett, egyenesen le a gépről. A srác megérezhette, mert beállt a széksorok közé, és a kezével előreintett. Luce, amilyen udvariasan csak tudott, kikecmergett, és a kijárat felé indult.

Csakhogy elakadt a lejárófolyosó gyötrelmes lassúságú dugójában. Halkan átkozva az összes előtte csoszogó közömbös kaliforniait, Luce lábujjhegyen araszolgatott egyik lábtól a másikig. Mire a terminálba ért, majdnem teljesen esztétét vesztette a türelmetlenségtől.

Végre halad! Ügyesen kigyózott át a tömegen, teljesen el is feledkezett a gépen megismert srácról. Még izgulni is elfelejtett, pedig életében először volt Kaliforniában. A missouribeli Bransonnál soha nem jutott nyugatabbra, akkor is szülei cibálták el Yakov Smirnofff kabaréestjét megnézni. Az utóbbi napokban eleinte azokról a szörnyűségekről is megfeledkezett rövid időre, amiket a Sword & Crossban látott. Az egyetlen dolog felé indult, ami képes felvidítani ezen a világon. Az egyetlen, ami miatt azt érezheti, hogy az összes elszenvedett fájdalom – az árnyékok, a temetőbeli lehetetlen küzdelem és legfőképp a Penn halála miatt érzett kín – ellenére talán érdemes tovább élnie.

És akkor meglátta!

Pontosan úgy ült, ahogy Luce elképzelte, az egyik szomorú, szélső, szürke széken, közel a fotocellás ajtóhoz, amely folyamatosan kinyílt és becsukódott mögötte. Luce megállt egy pillanatra, és csak gyönyörködött benne.

Daniel strandpapucsot és sötét farmert viselt, melyeket Luce még sohasem látott, valamint egy mellső zsebénél elhasadt, kinyílt vörös

pólót. Ugyanúgy nézett ki, de valahogy mégis más volt. Kipihentebb, mint a minap, mikor elbúcsúztak. Lehet, azért, mert Luce-nak annyira hiányzott, de Daniel bőre még sugárzóbbnak tűnt, mint arra emlékezett. Daniel felnézett, és végre észrevette. Jóformán egész arcán mosoly ömlött el.

Luce felé szaladt. Daniel egy másodpercen belül átölelte, Luce arcát a fiú mellkasába fúrta, és hosszút, mélyet sóhajtott. Ajka megtalálta a fiút, és csókolózni kezdtek. Luce boldogan alélt el Daniel karjai közt.

Nem töltötte ki minden gondolatát, de sokszor eltűnődött azon, vajon látja-e még a fiút valaha, vagy az egész történet csak álom volt. Még mindig szürreálisnak tűnt ez a szerelem, a szerelem, melyet Daniel viszonzott.

Csók közben gyengéden belecsípett Daniel karjába. Nem álom! Hosszú idő óta először, végre otthon érezte magát.

– Itt vagy – suttogta Daniel a lány fülébe.

– Te is!

– Itt vagyunk!

Felnevettek, egymást csókolva próbálták megszüntetni a viszontlátás izgalmából fakadó, édes esetlenség nyomait. Ám amikor Luce a legkevésbé számított rá, nevetése hüppögésbe váltott. Valahogy szerette volna kifejezni, mennyire nehéz volt ez a pár nap a számára – Daniel nélkül, mindenki nélkül, félálomban, kótyagosan annak tudatától, hogy minden megváltozott –, de most, Daniel karjai közt nem találta a megfelelő szavakat.

– Tudom – mondta a fiú. – Vegyük fel a csomagodat, és menjünk innen!

Luce a futószalag felé fordult, és gépbeli ülészomszédjával találta magát szemben, kezében Luce piros sporttáskájának pántját szorongatva.

– Láttam ezt elhúzni mellettem – mondta erőltetett mosollyal az arcán, mintha mindenáron a jó szándékát akarná bizonyítani. – A tiéd, nem igaz?

Mielőtt Luce válaszolhatott volna, Daniel fél kézzel elvette a sráctól az ormóttan táskát. – Kösz, haver! Innen már viszem én! – mondta elég határozottan ahhoz, hogy be is fejezze vele a beszélgetést.

A srác nézte, ahogy Daniel, másik kezét Luce dereka köré fonva, az ellenkező irányba tereli a lányt. A Sword & Cross óta ez volt az első alkalom, hogy Luce úgy láthatta Danielt, ahogy a világ látja, az első alkalom, hogy eltűnjön, vajon a külsejéből ítélve mások meg tudják-e mondani, hogy van benne valami rendkívüli.

Átléptek a fotocellás üvegajtón, s Luce először szívta be a nyugati part levegőjét. A kora novemberi idő itt friss és élénk, valahogy egészséges volt, nem olyan nyirkos és hűvös, mint Savannah-é ma délután, mikor felszálltak. Ragyogó égszínkéék égbolt, egyetlen felhő sincs a láthatáron. Minden újnak és tisztának látszott, még a parkolóban is frissen mosott autók sorakoztak. Vörösesbarna hegyek sora keretezte a képet, szabálytalan zöld facsoportok foltjaival tarkítva követte egyik domb a másikat.

Többé nem Georgiában volt.

– Nem tudom eldönteni, meglepődjek-e – évődött vele Daniel. – Két napra engedlek ki a szárnyaim alól, és már le is csap rád egy másik srác!

Luce a szemét forgatta. – Ne már! Alig beszélünk! Tényleg, az egész utat végigaludtam! – bökte oldalba Danielt. – Rólad álmodozva.

Daniel lebiggyedt ajka mosolyra fordult, és egy csókot nyomott Luce feje búbjára. Luce nem mozdult, várta a folytatást, ezért észre sem vette, hogy Daniel megáll egy kocsi előtt. Nem is akármilyen kocsi előtt.

Egy fekete Alfa Romeo.

Luce-nak leesett az álla, mikor Daniel kinyitotta a kocsiját.

– E... ez – dadogta. – Ez... tudtad, hogy ez az én eszményi álomautóm?

– Több annál – mosolygott Daniel. – Valaha a te kocsid volt!

Felnevetett, mikor Luce szinte nekiugrott e szavak hallatán. A lány még nem szokott teljesen hozzá a történetükhöz tartozó reinkarnációkhoz. Ez olyan igazságtalan! Egy egész kocsiját, amire egyáltalán nem emlékszik! Teljes életek, melyeket képtelen felidézni. Kétségbeesetten szeretett volna többet megtudni, mintha korábbi énjai azok a testvérei lennének, akiktől születéskor elszakították. Kezét a szélvédőn nyugtatva kutatott valami jel, *déjà vu* után.

Semmi.

– A tizenhatodik születésnapodra kaptad a szüleidtől, pár emberöltővel ezelőtt – nézett félre Daniel, mint aki vívódik, mennyit is árulhat el neki. Mint aki tudja, Luce mennyire sóvárog a részletekre, de azt is tudja, hogy nem lenne képes egyszerre túl sokat megemésztetni. – Attól a pasitól vettem Renóban, aki utánad vette meg... hát, miután te...

Spontán elégttem, gondolta Luce, a keserű igazsággal kiegészítve, amit Daniel nem mondott ki. Múltbeli életeiben ez volt az egyetlen közös vonás: a befejezés ritkán változott.

Kivéve ezúttal, most úgy tűnt, talán megváltozhat. Ez alkalommal meg tudták fogni egymás kezét, csókolóztak, és... fogalma sem volt, mi mást tehetnének még, de majd meghalt érte, hogy megtudja. Leállította magát. Vigyázniuk kell. Tizenhét év nem elég semmire, és Luce mindenáron maradni akart ebben az életében, hogy lássa, milyen is igazán Daniellel lenni.

Daniel megköszöri a torkát, és megveregette a csillogó fekete motorháztetőt. – Még mindig úgy megy, mint az álom. Az egyetlen

problémája, hogy... – A sportautó kicsiny csomagtartójára, majd Luce sporttáskájára, aztán újra a csomagtartóra nézett.

Igaz, Luce-nak megvolt az az iszonyú szokása, hogy mindig jóval többet pakolt, ezt ő is készséggel elismerte. De ezúttal legalább nem az ő bűne. Arriane és Gabbe pakolta össze a dolgait a Sword & Cross-beli szobájából, minden egyes fekete és nem fekete ruhadarabot, melyeket alkalma sem volt hordani. Luce-t túlságosan lefoglalta a Danieltől és Penntől való búcsú ahhoz, hogy képes legyen csomagolni. Arca megvonaglott a büntudattól, hogy ő itt van Kaliforniában Daniellel, oly messze attól, ahol jó barátját hagyta eltemetni. Nem tűnt igazságosnak. Mr. Cole biztosította, leszámolnak Miss Sophiával azért, amit Pannel tett, de mikor Luce ki akarta szedni belőle, mit is ért pontosan ez alatt, csak húzogatta a bajszát és elhallgatott.

Daniel gyanakodva pillantott körül a parkolóban. Luce hatalmas sporttáskájával a kezében felcsapta a csomagtartó tetejét. Lehetetlenségnek tűnt, de aztán lágy szívó hang hallatszott a kocsni hátuljából, mire Luce csomagja zsugorodni kezdett. Egy pillanattal később Daniel visszazárta a csomagtartót.

Luce pislogott. – Csináld még egyszer!

Daniel nem nevetett, inkább idegesnek látszott. Becsúszt a vezetőülésbe, és szó nélkül beindította a motort. Furcsa, új dolog volt ez Luce számára: látszólag higgadt az arca, de eléggé ismeri ahhoz, hogy megérezze, valami mélyen belül felkavarja.

– Mi a baj?

– Mr. Cole, ugye, mondta neked, hogy kerülöd kell a feltűnést, nem igaz?

A lány bólintott.

Daniel kitolatott a helyről, aztán a parkoló kijárata felé kormányozva, hitelkártyáját kifelé menet az automatába csúsztatta. – Ez hihetetlen! Gondolhattam volna...

– Mi olyan nagy ügy? – tűrte haját a füle mögé Luce, ahogy a kocsiban begyorsult. – Azt hiszed, felhívod magadra Cam figyelmét azzal, hogy egy táskát gyömöszölsz a csomagtartóba?

Daniel szórakozottan nézett a távolba, és megrázta a fejét. – Nem, nem Camét. – Egy perccel később megszorította Luce térdét. – Felejtsd el, hogy bármit is mondtam! Nem csak nekem, mindkettőnknek óvatosnak kell lennünk.

Luce hallotta, amit mond, de túlságosan le volt nyugőzve ahhoz, hogy jobban figyeljen. Imádta nézni, milyen szakszerűen kezeli Daniel a sebváltót, mikor az autópályára felhajtanak, és végigsüvítenek a forgalomban; szerette a kocsiba becsapódó fuvallatot érezni, miközben a láthatáron előttük magasodó San Francisco felé gyorsítottak; legfőképpen azonban egyszerűen szeretett Daniellel lenni.

San Franciscóhoz közeledve a vidék kezdett dombosabbá válni. Minden alkalommal, mikor átvágtak egy csúcson, és felkapaszkodtak a következőre, Luce más és más megvilágításban látta a várost. Egyszerre tűnt ősinek és újnak: tükörablakos felhőkarcolók támaszkodtak százévesnek tűnő éttermeknek és báróknak. Parányi autók sorakoztak az utcákon, a nehézségi erőt meghazudtoló szőgben parkolva. Kutyák és sétálók mindenfelé. A kék víz csillogása körben a város szélén. Majd az első futó pillantás a távolban felbukkanó harásny piros színű Golden Gate hídra.

Luce tekintete körbejárt, hogy az összes látnivalót magába szívhasssa. Hirtelen kimerültség tört rá, pedig az utóbbi pár nap legnagyobb részét alvással töltötte.

Daniel átölelte, és fejét a vállához húzta. – Kevésé ismert tény az angyalokról, milyen remek párnaként szolgálnak!

Luce nevetve emelte fel a fejét, hogy arcon csókolja. – Képtelen lennék most aludni – mondta orrát Daniel nyakához dörgölve.

A Golden Gate hídon gyalogosok tolongtak, sportszerkós biciklisek és kocogók kerülgették a kocsikat. Messze lenn a pompás öböl látszott, fehér vitorlákkal és az ibolyaszín napnyugta első jeleivel tarkítva. – Napok óta nem láttuk egymást! Be akarom hozni – mondta Luce. – Mondd el, mit csináltál! Mesélj el mindent!

Egy pillanatra úgy érezte, Daniel keze megfeszül a kormánykeréken. – Ha az a cél, hogy ne aludj el – szólalt meg vigyorogva –, akkor hanyagolnom kéne a tegnapi nyolcórás Angyalok Tanácsamegbeszélést, amin egész nap ott ragadtam. Tudod, azért ült össze a vezetőség, hogy megvitasson egy módosítást a 362 B javaslaton, ami a harmadik kör angyali részvételének jóváhagyott formáit részletezi...

– Jól van, na, értem – mordult rá Luce. Daniel viccelt, de nem úgy, ahogy szokott. Felvállalta angyal voltát, amit Luce imádott, vagy legalábbis imádta volna, ha kicsit több ideje van emésztgetni. Luce még mindig úgy érezte, hogy szíve és agya is küszködik azzal, hogy utolérje az életében bekövetkezett változásokat.

Most, hogy végre újra együtt voltak, minden határozottan könnyebbé vált. Nem volt semmi, ami elválaszthatta őket. Daniel karjába kapaszkodott. – Legalább azt mondd meg, hova megyünk!

Daniel arca összerezzen, és Luce érezte, a mellkasában valami hűvös terjed szét. Kezét a fiú kezére tette, de hogy váltani tudjon, Daniel elhúzta azt.

– A Shoreline nevű iskolába, Fort Braggnál. Holnap kezdődik a tanítás.

– Beiratkozunk egy másik suliba? – kérdezte Luce. – De miért? – Olyan véglegesnek hangzott. Pedig úgy volt, ez csak egy ideiglenes megoldás lesz. Szülei nem is tudják, hogy elhagyta Georgia államot.

– Tetszeni fog neked a Shoreline-ban! Haladó szellemű, sokkal jobb, mint a Sword & Cross. Szerintem, ott képes leszel majd... fejlődni. És semmi baj nem érhet a sulikülönleges oltalmazó képessége miatt. Mint egy álcázóna.

– Nem értem. Miért kell nekem álcázás? Azt hittem, elég lesz csak eljönni ide, távol Miss Sophiától.

– Nem csak Miss Sophiáról van szó – jegyezte meg Daniel halkán. – Vannak mások is.

– Kik? Te meg tudsz védeni engem Camtól, Mollytól meg a többiektől. – Luce nevetett, de a hideg egyre jobban átjárta egész bensőjét.

– Nem is Cam meg Molly a gond. Luce, nem beszélhetek erről.

– Lesz ott bárki is, akit ismerünk? Más angyalok?

– Van ott pár angyal, akiket nem ismersz, de biztos vagyok benne, hogy kijössz majd velük. És még valami. – Hangja tompán csengett, ahogy bámult egyenesen maga elé. – Én nem iratkozom be! – Szemét egyszer sem vette le az útról. – Csak te. És te is csak egy kis időre.

– Mennyire?

– Néhány... hétre.

Ha Luce vezet, ez lett volna az a pillanat, mikor a fékre tapos.

– Néhány hétre?

– Ha tehetném, veled mennék. – Daniel érzelemmentes és józan hangja még inkább felbosszantotta a lányt. – Láttad, mi történt az előbb a táskáddal a csomagtartóban. Az olyan volt, mintha jelzőfényt lőttem volna fel, hogy mindenki tudja, hol vagyunk. Mintha riadóztattam volna mindenkit, aki engem keres... mármint téged. Engem túl könnyű megtalálni, a többiek könnyen a nyomomra bukkannak.

Az a dolog a csomagoddal... Az semmi a többihez képest, melyekkel naponta magamra irányítom a figyelmüket. – Hevesen megrázta a fejét. – Luce, nem sodorhatlak veszélybe, én nem!

– Akkor ne!

Daniel arca gondterhelt lett. – Ez bonyolultabb ennél.

– Hadd találjam ki: meg tudod magyarázni!

– Bár meg tudnám!

Luce felhúzta és átölelte a térdét, elhúzódott Danieltől, és a saját ajtaja felé fordult. Valami szomorú bezártságot érzett Kalifornia hatalmas kék ege alatt.

Fél órán keresztül egy szót sem szóltak. Ködfoltok követték egymást, fel és le vitt az út a sziklás, terméketlen terepen. Elhagyták Sonoma tábláit. Amikor a kocsi a buja zöld szőlőhegyeken haladt keresztül, Daniel megszólalt: – Még három óra az út Fort Braggig. Egészen addig mérges leszél rám?

Luce tudomást sem vett róla. Száz meg száz kérdés, csalódás, vád tolult a fejébe, meg – legvégül – a mentegetőzés azért, hogy ilyen elkényeztetett fruskaként viselkedik, de nem volt hajlandó mindezt hangosan megfogalmazni. Az Anderson Valley közelében lévő leágazásnál Daniel nyugat felé fordult, és megint próbálta megérinteni a lány kezét. – Nem bocsátanál meg, hogy legyen időnk élvezni az utolsó együtt töltött perceinket?

A lány is ezt akarta. Valóban nem szeretett volna most veszekedni Daniellel. De az olyan dolgok emlegetése, mint „utolsó együtt töltött perceink”, az, hogy olyan okok miatt hagyja egyedül, melyeket a lány nem érthetett, melyek magyarázatát a fiú *mindig* elutasította,

mindez felidegesítette, majd megrémítette, és újabb és újabb csalódást okozott Luce-nak. Az új állam, új iskola, a mindenfelé leselkedő új veszélyek rengetegében Daniel volt az egyetlen biztos pont, akire számíthatott, és akkor ő arra készül, hogy elhagyja? Nem esett már át elég szörnyűségen? Nem történt már elég borzalom mindkettjükkel?

Csak mikor a vörösfenyőket elhagyták, és kértek a csillagos, királykékből pompázó égbolt alá, mondott Daniel olyat, ami végre eljutott a lányhoz. Éppen elhagytak egy ISTEN HOZTA MENDOCINÓBAN táblát, Luce nyugat felé bámészkodott. A telihold rásütött az épületek csoportjára: a világítótoronyra, néhány réz víztoronyra és egy sor jó állapotban megmaradt régi faházra. Valahol mögöttük ott volt az óceán, amit hallott ugyan, de látni nem láthatott.

Daniel keletre mutatott, a vörösfenyő- és juharfaerdők sűrű sötétjébe. – Látod azt a lakókocsitábort ott fenn?

Nem látta volna, ha Daniel nem mutatja, de most hunyorogva észrevette a szűk felhajtót, ahol egy zöldre meszelt fatáblán fehér betűkkel az állt: MENDOCINO LAKÓPARK.

– Régebben ott éltél.

– Micsoda? – Luce olyan gyorsan vette a levegőt, hogy köhécsegni kezdett. A park szomorúan magányosnak tűnt, alacsony mennyezetű süteményes dobozok lehangelő sora az elhagyatott kavicsos út mentén. – Ez rémes!

– Azelőtt éltél itt, mielőtt lakópark lett – mondta Daniel, lassítva, hogy megálljon az út szélén. – Még mielőtt lakóparkok egyáltalán léteztek. Abban az életben apád hozta el ide a családotat Illinoisból az aranyláz idején. – A gondolataiba merült, és szomorúan rázta meg a fejét. – Milyen gyönyörű hely volt!

Luce nézte, ahogy egy pocakos, kopasz férfi rühes, vörös kutyát húz pórázon. A férfi fehér trikót és flanel rövidnadrágot viselt. Luce sehogy sem tudta magát ideképzelni.

Daniel számára mindez magától értetődő volt. – Egy kétszobás házikóban laktatok, anyád szörnyűségesen főzött, az egész hely állandóan káposztaszagtól bűzlött. Kék szövetfüggöny volt az ablakon, azon keresztül másztam be éjjelente hozzád, miután a szüleid elaludtak.

A kocsi halkán felberregett. Luce behunyta a szemét, próbálta leküzdeni azokat a buta könnyeit. A Daniel által mesélt történetük egyszerre hangzott lehetségesnek és lehetetlennek. Hallatán rettenetes büntudat kerítette hatalmába. A fiú oly sokáig, olyan sok életen keresztül kitartott mellette. Luce megfedkezett arról, milyen jól ismeri őt Daniel. Talán jobban, mint ő saját magát. Vajon tudja Daniel, mire gondol most? Luce azon tűnődött, bizonyos szempontból nem könnyebb-e az ő helyzete, aki soha nem emlékszik Danielre, mint a fiúé, akinek ezt újra meg újra át kell élnie.

Azt mondja, el kell mennie néhány hétre, de nem magyarázhatja meg, miért, és Luce-nak bíznia kell benne?

– Milyen volt az első találkozásunk? – kérdezte tőle.

Daniel elmosolyodott. – Abban az időben fát vágtam a megélhetésért. Egy éjszaka vacsoraidőben mentem el a házatok mellett. Anyád káposztát főzött, ami olyan bűdös volt, hogy majdnem elkerültem a házatokat. Aztán megláttalak az ablakon keresztül. Éppen hímeztél valamit. Nem tudtam levenni a szemem a kezdről.

Luce a kezére nézett, sápadt, vékony ujjaira és kicsi, szögletes tenyerére. Tűnődött, vajon mindig ilyen volt-e. Daniel utánanyúlt a műszerfalon. – Most is éppolyan finomak, mint annak idején.

Luce megrázta a fejét. Tetszett neki a történet, és szeretett volna még ezer ilyen hallani, de nem erre gondolt. – Arról mesélj, mikor

először találkoztunk! – mondta. – A *legeslegelső* alkalomról. Az milyen volt?

A fiú hosszú szünetet tartva végül így szólt: – Nagyon késő van. Még éjfél előtt várnak a Shoreline-ban. – A gázpedálra lépve gyorsan balra kanyarodott Mendocino alvárosa felé. Luce az oldalsó tükörben figyelte, ahogy a lakópark egyre kisebb lett, sötétségbe borult, majd teljesen eltűnt. Pár másodperccel később Daniel leparkolt egy kihalt, sárga falú éjjel-nappali étterem előtt, melynek nagy, utcára néző kirakatablakai voltak.

A háztömb tele volt furcsa, érdekes épületekkel, melyek Luce-t régi iskolája, a New Hampshire-i Dover Prep közelében lévő New England-i partvidék kevésbé zsúfolt változatára emlékeztették. Az utca egyenetlen burkolatkövekkel volt kirakva, melyek sárgásan ragyogtak a felettük világító utcalámpák fényében. Úgy tűnt, az utca egyenesen az óceánál ér véget. Borzongás futott át rajta. Figyelmen kívül kell hagynia visszatérő félelmét a sötétségtől. Daniel elmagyarázta neki az árnyakat, hogy nem kell félnie tőlük, hiszen csupán hírvivők. Ez persze meg kellett volna nyugtassa, ám azt nehezen tudta feledtetni, hogy ennél komolyabb dolgok is létezhetnek, amiktől tartania kell.

– Miért nem mondd el? – Nem bírta magával. Nem tudta, miért érzi olyan fontosnak, hogy megkérdezze. Ha egyszer bízni akar Danielben, akkor is, amikor azt mondja, el kell hagynia őt, holott egész életében erre a találkozásra vágyott... hát, talán Luce csak meg akarja érteni, honnan ered ez a bizalom. Tudni, mikor és hogyan kezdődött.

– Tudod, hogy mit jelent a családi nevem? – lepte meg Daniel a lányt a kérdéssel.

Luce az ajkába harapva próbált visszagondolni a Pannel végzett kutatásaira. – Emlékszem, hogy Miss Sophia említett valamit a *figyelőkről*, de nem tudom, az mit jelent, sőt azt sem, hogy higgyek-e

neki egyáltalán. – Ujja a nyakára vándorolt, arra a helyre, ahol Miss Sophia kése hozzáért.

– Igaza volt. A Grigori klán. Valójában rólam nevezték el az egész nemzetséget. Figyelnek és tanulnak abból, ami velem történt... mikor még szívesen láttak engem a Mennyben. Mikor te még... mind-egy, ez réges-régen történt, Luce. Sok dologra nehéz emlékezni.

– Hol? Hol voltam én? – faggatta Luce. – Emlékszem, Miss Sophia mesélt valamit arról, hogy a Grigorik halandó asszonyokat választottak hitvestársul. Ez történt? Te is...?

Daniel ráemelte a tekintetét. Arckifejezésében valami megváltozott, de a hold halovány fényében Luce nem tudta megmondani, mi is az. Mintha megkönnyebbült volna, hogy Luce kitalálja, így nem neki kell elmagyaráznia.

– A legelső alkalom, mikor megláttalak – folytatta Daniel –, nem különbözött az azóta megesett összes többitől. A világ megújul, de te ugyanaz maradtál benne. Bizony...

– Szerelem első látásra. – Ezt a részt ő is tudta.

A fiú bólintott. – Mint mindig. Az egyetlen különbség, hogy kezdetben számomra megközelíthetetlen voltál. Büntetés alatt álltam, és a lehető legrosszabbkor szerettem beléd. A Mennyben kissé eldurvultak a dolgok. És mert az voltam, aki, elvárták, hogy tartsam távol magam tőled. Eltereltem a figyelmemet a lényegről. A háború megnyerésére kellett volna összpontosítanom. A háborúra, ami azóta is dúl. – Felsőhajtott. – És, ha nem vetted volna észre, az eszem még mindig máshol jár!

– Szóval nagyon magas rangú angyal voltál – mormolta Luce.

– Bizony! – Daniel nyomorúságosan festett, aztán kis szünetet tartva újra megszólalt, és keserűen ezt mormolta: – Nagyon magasról zuhantam le.

Hát persze! A Mennyben Danielnek fontos helye kellett legyen, ha ekkora szakadást tudott okozni, és egy halandó lány iránti szerelmét ennyire tiltották!

– Mindent feladtál? Miattam?

Daniel a homlokát a lányéhoz érintette. – Soha nem tenném más-képp!

– De én senki voltam! – mondta Luce. A lelke elnehezedett, mint-ha valami húzná lefelé. Ő pedig Danielt húzza magával. – Olyan sok mindenről kellett lemondanod! – Rosszízű lett a szája. – És emiatt örökre el vagy átkozva!

A kocsit leállítva Daniel szomorú mosolyt küldött felé. – Talán nem örökre.

– Hogy érted ezt?

– Gyere csak! – mondta a kocsiból kiugorva, hogy Luce ajtaját is kinyissa. – Sétáljunk egyet!

Elballagtak az utca végéig, kiderült, mégsem zsákutca, hanem meredek kőlépcsőben végződik, ami a vízhez vezet le. A levegő hűs és nedves volt a tengeri permettől. A lépcsőtől éppen balra gyalog-út kezdődött. Daniel kézen fogta Luce-t, és a szikla pereméhez vezetette.

– Hova megyünk? – kérdezte Luce.

Daniel rámosolygott, és vállát hátrahúzva kiterjesztette szárnyait.

Lassan, egy sor alig hallható puha reccsenés és roppanás kíséretében nyíltak szét a válláiból előbújva. Teljesen szétterjesztve finom, tollszerű puffanás hallatszott, mint mikor a felrázott paplan az ágyra huppan.

Luce most látta először Daniel pólóját hátulról. Volt rajta két kicsi, egyébként láthatatlan hasíték, mely most szétnyílt, hogy a szárnya-ít átengedje. Vajon Daniel minden ruhadarabján van ilyen angyali

igazítás? Vagy akkor viseli ezeket a jellegzetes darabokat, mikor azt tervezi, repülni fog?

Bárhogy is van, Luce-t minden alkalommal lenyűgözték a szárnyai.

Hatalmasak voltak, Daniel mindkét oldalán nála háromszor magasabb, szélesen dagadó fehér vitorlaként feszültek az égnek. Óriási felületük összegyűjtötte a csillagok fényét, hogy még erősebben tükrözze vissza, felszínük szivárványszínben remegve ragyogott. Teste közelében elhalványultak, vállizmai mellett pompás földes krémszín árnyalatot öltöttek. Csipkézett szélük elvékonyodott, végük szinte áttetszően világított.

Luce elragadtatottan bámulta, próbálta megjegyezni minden egyes káprázatos toll alakját, hogy megmaradjon neki arra az időre, mikor a fiú elmegy. Olyan fényesen tündökölt, hogy a nap kölcsönözhetett volna fényt tőle. Ibolyaszín szemének mosolya elárulta, milyen nagyszerű érzés számára a szárnyait kitéárni. Amilyen nagyszerűen Luce érezte magát beléjük burkolva.

– Repülj velem! – suttogetta a fiú.

– Tessék?

– Egy kis ideig nem találkozunk. Adnom kell neked valamit, amiről eszedbe jutok.

Luce megcsókolta, és mielőtt a fiú többet mondhatott volna, ujjait nyaka köré fonva olyan szorosán megölelte, ahogy csak bírta, remélve, hogy ő is nyújthat neki valami emlékezeteset.

Hátával a fiú mellkasának dőlt. Daniel Luce fölé hajolva csókokkal borította a lány nyakát. Luce várakozón tartotta vissza a lélegzetét, mire Daniel térdét behajlítva, elegánsan ellökte magát a szikla pereméről.

Repültek.

El a partvonal sziklás kiszögelléseitől, el az alattuk robajló ezüst-hullámok felett, nagy ívben át az égbolton, mintha egyenesen a hold felé szállnának. Daniel ölelése megvédte minden erősebb szellőkéstől, az óceán hűvösének érintésétől. Az éjszaka elképesztően csendes volt, mintha csak ők ketten lettek volna az egyedüli emberek a földön.

– Ez maga a Mennország, igaz? – kérdezte Luce.

Daniel felnevetett. – Bár az lenne! Talán majd egy nap, nemsokára!

Mikor már annyira messze szálltak, hogy a part egyik oldalon sem látszott, Daniel szelíden észak felé dőlt, és széles ívben elhúzott Mendocino városa felett, amely forrón izzott a látóhatár szélén. Hihetetlenül gyorsan repültek, jóval a város legmagasabb épülete felett, de Luce soha életében nem érezte magát ennyire biztonságban. És ennyire szerelmesnek.

Túlságosan is hamar kezdtek lefelé ereszkedni, fokozatosan közeli-
lítve egy másik szikla pereméhez. Az óceán moraja egyre zajosabbá
vált. Sötét egyszíves út vezetett le a főútról. Mikor lábuk finoman
földet ért egy hűvös, sűrű füves részen, Luce felsóhajtott.

– Hol vagyunk? – kérdezte, pedig természetesen már tudta.

A Shoreline. Az iskola! A távolban nagy épület látszott, de innen teljesen sötétnek tűnt, csak egy alakzat volt a látóhatáron. Daniel olyan szorosan tartotta, mintha még mindig a levegőben lennének. Luce a nyakát tekergetve a fiú arckifejezését tanulmányozta. Daniel szeme könnyezett.

– Azok, akik engem kiátkoztak, még most is figyelnek, Luce. Évezredek óta. Nem akarják, hogy egymáséi legyünk, és bármit meg-
tennének, hogy megállítsanak. Ezért nem biztonságos itt maradnom.

Luce égő szemmel bólintott. – De miért vagyok itt én?

– Mert mindent megteszek, ami a hatalmamban áll, hogy biztonságban tudjalak, és számodra egyelőre ez a legjobb hely. Szeretlek,

Luce! Jobban, mint bármit és bárkit! Amint lehet, visszajövök hozzád!

Luce tiltakozni akart, de leállította magát. Daniel mindent feladott érte. Mikor Luce-t kiengedte az öleléséből, szétnyitotta az öklét, és egy kis piros tárgy kezdett növekedni a tenyerében. Luce sporttáskája! Kivette a kocsi hátuljából anélkül, hogy a lány észrevette volna, és egészen idáig a kezében hozta. Pár másodpercen belül teljes nagyságúra duzzadt, vissza az eredeti méretére. Ha nem fájt volna úgy a szíve amiatt, amit a csomag átadása jelent, Luce imádta volna ezt a mutatványt.

Az épületben felkapcsolódott egy lámpa, és a küszöbön árnyalak jelent meg.

– Nem tart soká! Amint a helyzet veszélytelenné válik, eljövök érted!

Forró kezével átkulcsolta Luce csuklóját, és mielőtt Luce magához tért volna, már elmerült az ölelésében, ajkainak közelségében. Minden mást elfeledett, hagyta, hogy szíve túlcsoorduljon. Talán nem emlékszik korábbi életeire, de mikor Daniel megsókolja, a múltját is közelebbinek érzi. És a jövőjét.

Az ajtóban álló alak, egy rövid, fehér ruhás nő, feléjük közeledett.

A Daniellel váltott csók túl édes volt ahhoz, hogy ilyen hamar véget érjen. Utána most is levegőért kapkodott, ahogy korábbi csókjaiknál.

– Ne menj! – suttogta behunyt szemmel. Minden olyan gyorsan történik! Nem tud Danielről lemondani. Még nem. Nem hiszi, hogy bármikor is le tudna.

Apró fuvallatot érzett, ami azt jelezte, hogy Daniel már felszállt. Szíve majd utánaugrott, mikor kinyitotta a szemét, és látta, amint szárnyának utolsó darabját is elnyeli egy felhő a sötét éjszakában.

MÁSODIK FEJEZET

TIZENHÉT NAP

K*opp.* Luce összereszt, és megdörzsölte az arcát. Valami megcsípte az orrát.

Kopp. Kopp.

Most meg az arcát. Szemhéját felnyitotta, és arca szinte azonnal összerándult a meglepetéstől. Egy mokány, fenyegető szájú és vastag szemöldökű, piszkoszőke lány hajolt fölé. Haja rendetlenül feltornyozva a feje búbján. Jógaalsót és bordás khaki trikót viselt, ami jól illett zölddel tarkított mogyoróbarna szeméhez. Ujjai közt pingponglabdát tartott, készen arra, hogy eldobja.

Luce nehézkesen visszamászott a takarója alá, és eltakarta az arcát. Szíve sajgott Daniel távolléte miatt, több fájdalomra nincs szüksége. Lenézett, próbálta összeszedni magát, és eszébe jutott az ágy, amire tegnap éjjel gondolkodás nélkül lerogyott.

A fehér ruhás nő, aki Daniel búcsúztatásánál megjelent, Francesca-ként mutatkozott be, a Shoreline egyik tanára volt. Luce még kábult bódulatában is meg tudta ítélni, hogy a nő gyönyörű. Harmincas

éveinek közepén járt, szőke, vállig érő hajjal, ívelt arccsontokkal és nagyszabású, lágy vonásokkal.

Angyal, döntötte el Luce szinte azonnal.

Útban Luce szobája felé Francesca nem kérdezett semmit. Biztosan számított a késő éjjeli érkezésre, érzekelte Luce teljes kimerültségét.

Most meg ez az idegen, aki Luce-t öntudatra dobálta, s kész volt újabb labdát hajtani felé. – Jól van! – szólalt meg reszelős hangon. – Akkor felébredtél!

– Hát te ki vagy? – kérdezte Luce álmosan.

– Inkább *te* ki vagy? Azon kívül, hogy idegen, aki orvul beköltözik a szobámba, mire felébredek. Azon kívül, hogy egy kölyök, aki félbeszakítja a reggeli mantrámat a furcsán személyes álombeli karattyolásával! Shelby vagyok! *Enchantée!*

Nem angyal, vélekedett Luce. Csak egy kaliforniai lány, aki erősen tisztában van a jogaival.

Luce felült az ágyán, és körülnézett. A szoba kicsit szűkös, de jó elrendezésű, világos keményfa padlóval, működő kandallóval, mikrohullámúval, két nagyméretű, széles asztallal, beépített könyvespolcokkal, melyek, mint Luce most rájött, létraként is szolgálnak a felső ágyhoz.

A fa tolóajtók mögött külön bejáratú fürdőszobát is látott. Ezenkívül – párszor pislognia kellett, hogy biztos legyen benne – az ablakból kilátás nyílt az óceánra. Nem rossz egy olyan lánynak, aki az elmúlt hónapot egy förtelmes, régi temetőre néző, inkább kórházi, mint iskolai szobának megfelelő helyiségben töltötte. Igaz, a förtelmes temető és az a szoba azt jelentette, hogy Daniellel lehet. A Sword & Crossban is éppen kezdte otthonosan érezni magát. És most kezdheti elölről!

– Francesca nem említette, hogy szobatársam is lesz! – Luce Shelby arckifejezéséből azonnal tudta, hogy Ezt Nem Kellett Volna Mondania.

Gyorsan vetett inkább egy pillantást Shelby falára. Luce soha nem bízott saját lakberendezési képességeiben, vagy lehet, hogy csak soha nem volt esélye rá, hogy kibontakoztassa őket. A Sword & Crossban nem tartózkodott olyan sokáig, hogy túl sok dekorálásra lett volna ideje, de azelőtt, a doverbeli szobája falai is csupasz fehérek maradtak. Steril tyúk, ahogy Callie egyszer megjegyezte.

Ebben a szobában viszont volt valami furcsán... klassz. Az ablakpárkányon általa soha nem látott cserepes növények sorakoztak, a plafonról imazászlók lógtak. Halvány színű, patchwork ágytakaró lógott le a felső ágyról, félig eltakarva Luce kilátását a tükör fölé ragasztott asztrológiai naptárra.

– Mit képzelél? Hogy kiürítik a dékán lakását, csak mert te vagy Lucinda Price?

– Mi? Nem! – rázta meg a fejét Luce. – Egyáltalán nem erre gondoltam! Várj csak, honnan tudod a nevem?

– Szóval, te vagy Lucinda Price? – A lány zölde szemé megállapodott Luce vacak sűrke pizsamáján. – Mekkora mákom van!

Luce megnémult.

– Bocsi. – Shelby kifújta a levegőt, változtatott a hangnemén, és letáborozott Luce ágyának a szélén. – Egyedüli gyerek vagyok. Leon, a pszichológusom, mindig azt akarja, hogy ne legyek olyan durva azokkal, akikkel először találkozom.

– És működik? – Luce is egyke volt, de nem volt undok minden idegennel, akivel kapcsolatba került.

– Úgy értem... – Shelby feszélyezetten elhúzódott. – ... nem vagyok hozzászokva az osztozkodáshoz. Nem lehetne... – Megcsóválta a fejét. – ...újrakezdeni?

– De, simán!

– Oké. – Shelby mély lélegzetet vett. – Frankie azért nem említette a szobatársadat múlt éjjel, mert akkor észre kellett volna vennie – vagy ha észreveszi, jelentenie –, hogy még nem vagyok ágyban, mikor megérkeztl. Azon az ablakon jöttem be – mutatta –, úgy három körül.

Az ablakon keresztül Luce egy széles párkányt látott, ami a tető ferde részéhez kapcsolódott. Elképzelte, amint Shelby a tetőn lévő párkányok során át szökdécsel ide vissza az éjszaka közepén.

Shelby feltűnően ásított egyet. – Tudod, mikor a shoreline-beli nefilimgyerekekről van szó, az egyetlen, amivel kapcsolatban a tanárok szigorúak, a *színlelt* fegyelem. Fegyelem, mint olyan, amúgy nem létezik. Persze, természetesen, Frankie nem reklámozza ezt az új lánynak! Főleg nem Lucinda Price-nak!

Tessék, megint! Az az él Shelby hangjában, mikor Luce nevét ki mondja. Luce tudni akarta, mit jelent ez. És azt is, hol volt Shelby hajnali háromig. És hogyan jött be az ablakon a sötétben anélkül, hogy egyetlen cserepet is lesodort volna? És kik azok a nefilimgyerekek?

Hirtelen élénken megjelent Luce előtt az a furcsa sportpálya, amin Arriane első találkozásukkor keresztülvitte. Shoreline-beli szobatársának zord külseje sokban hasonlított Arriane-éra, és Luce-nak a Sword & Crossban eltöltött első napjáról hasonló érzés rémlett fel: hogy-a-fenébe-leszünk-mi-barátok.

Ugyanakkor, bár Arriane ijesztőnek, még talán kicsit veszélyesnek is tűnt, kezdettől volt benne valami kedves furcsaság. Luce új szobatársa viszont egyszerűen csak kellemetlennek látszott.

Shelby leugrott az ágyról, és átcsoszogott a fürdőbe, hogy fogat mosson. Miután felforgatta a csomagját, hogy megtalálja a fogkefét, Luce követte, félszegen a fogkrémére mutatva.

– Elfelejtettem eltenni az enyémet.

– Nem kétséges, káprázatos hírneved elvakított, s nincs szemed az élet egyszerű szükségleteire! – felelte Shelby, de fogta a fogkrémet, és Luce felé nyújtotta.

Úgy tíz másodpercig csendben mosták a fogukat, míg Luce egyszer csak nem bírta tovább. Kiköpte a habot a szájából: – Shelby!

Fejével szinte teljesen benne a porcelán mosdókagylóban, Shelby kiköpött, és azt mondta: – Mi van?

Ahelyett, hogy a percekkel ezelőtt fejében kavargó kérdések közül tett volna fel egyet, Luce magát is meglepve ezt kérdezte: – Miről beszéltem álmomban?

Már legalább egy hónapja szövevényes, Daniel által uralt, élményekkel teli álmai voltak, de a mai volt az első, melynek egyetlen apró részletére sem volt képes ébredéskor emlékezni.

Semmire. Még egy angyalszárny simítására sem. Sem ajkának egyetlen csókjára.

A tükörben Shelby goromba arcára bámult. Luce-nak szüksége volt a lányra, hogy segítsen az emlékezetét beindítani. Daniellel *kellett* hogy álmodjon! Ha nem, az vajon mit jelent?

– Gőzöm sincs – mondta végül Shelby. – Fojtott és zavaros volt. Legközelebb próbálj artikulálni! – Kiment a fürdőből, és egy narancs-színű strandpapucsba bújt. – Itt a reggeli ideje! Jössz, vagy mi lesz?

Luce kirohant a fürdőszobából. – Mit vegyek fel? – Még mindig pizsamában volt. Francesca nem mondta tegnap éjjel, hogy kell itt öltözködni. Persze a szobatársügyet is elfelejtette megemlíteni.

Shelby megvonta a vállát. – Mi vagyok én, trendőr? Amit a legrövidebb ideig tart felvenni! Éhes vagyok!

Luce sietve szoros farmert és egy megkötős fekete pulcsit kapott magára. Jobb lett volna pár perccel többet tölteni az első-nap-az-iskolában

öltözettel, de csak felkapta a hátizsákját, és követte Shelbyt az ajtón át.

A hálósobák előtti folyosó másnak tűnt a nappali fényben. Bármerre nézett, világos, túlméretezett, óceánra néző ablakokat vagy vastag, színes, keményfedelű könyvekkel teli beépített könyvespolcokat látott. A padlók, a falak, a süllyesztett mennyezet és a meredek, kanyargós lépcsősorok mind ugyanolyan juharfából készültek, mint a Luce szobájában lévő bútorok. Ez az egész helynek barátságos, kunyhós jelleget adhatott volna, csakhogy az iskola elrendezése annyira bonyolult meg bizzarr volt, amennyire a Sword & Cross szobái unalmasak és egysíkúak. Úgy tűnt, a folyosóból pár lépésenként kis mellékfolyosók ágaznak el, ahonnan csigalépcsők vezetnek tovább a gyengén megvilágított útvesztőkbe.

Két lépcsőforduló és egy titkosnak tűnő ajtó után Luce és Shelby a duplán üvegezett franciaablakok sora mellett kilépett a napfényre. A nap hihetetlenül vakított, de a levegő elég hűvös volt, így Luce örült, hogy vett magára pulóvert. Érezni lehetett a tenger illatát, de nem olyan volt, mint otthon. Nem annyira sós, és a keleti parténál meszesebb illat.

– A reggelit a teraszon szolgálják fel. – Shelby a széles, óriási zöld földdarabra mutatott. A füves területet három oldalról sűrű, kék hortenziabokrok szegélyezték, a negyedik oldala pedig meredeken, közvetlenül a tengerbe torkollott. Luce alig tért magához, milyen gyönyörű környezetben helyezkedik el az iskola. El sem tudta képzelni, hogy lesz képes benn maradni az épületben akár csak egy órán keresztül.

A teraszhoz közeledve Luce észrevett egy másik, hosszú, téglalap alakú épületet, faszindellyel és vidám, sárgával díszített ablakfélfákkal. Bejárata felett hatalmas, kézzel megmunkált tábla lógott: rajta

idézójelben KANTIN felirat, mintha önmaga iróniája akarna lenni. Minden bizonnyal ez volt a legszebb kantin, amit Luce valaha látott.

A terasz tele volt fehérre meszelt, kovácsoltvas kerti bútorokkal és körülbelül száz annyira laza diákkal, amelyet Luce soha máshol nem látott. Legtöbbjüknek a cipője lerúgva, lábuk fenn az asztalon, miközben a különböző reggeli fogásokat fogyasztották. Benedek tojást, gyümölcszel megrakott belga waffelt, laktatónak látszó, réteges, spenóttal tarkázott felfújtszeletet. A srácok újságot olvastak, mobilon locsogtak, a gyepen krokettet játszottak. Luce ismert gazdag gyerekeket a Doverben, de a keleti part gazdag kölykei elgyötörtek és morcosak, nem pedig napbarnítottak és gondtalanok. Az egész jelenet inkább a nyár első napjának tűnt, nem egy kora novemberi keddi reggelnek. Annyira kellemesnek tűnt, szinte lehetetlen volt nem irigyelni az arcukon tükröződő önelégült kifejezést. De csak szinte.

Luce megpróbálta Arriane-t ideképzeltetni, vajon mit gondolna Shelbyről, vagy erről az óceánparti reggeliről. Valószínűleg nem is tudná, melyikből űzzön tréfát először. Luce arra vágyott, hogy Arriane-hoz fordulhasson. Jót tenne neki, ha megnevetetné.

Körülnézett, véletlenül elkapta pár diák tekintetét. A helyes barna bőrű lányét, aki apró pöttyös ruhában volt, s fényes fekete haját zöld sállal kötötte át meg egy homokszőke, széles vállú fiúét, aki hatalmas palacsintarakással küzdött.

Luce ösztöne azt súgta, hogy az összenézés után azonnal fordítsa el a fejét. A Sword & Crossban mindig ez volt a legbiztosabb. Csak-hogy egyikük sem bámult rá tovább. A legnagyobb meglepetés a Shoreline-nal kapcsolatban nem a szikrázó napsütés, a hangulatos reggelizőterasz vagy a mindenkit körüllegő bőröm-alatt-is-pénzvan légkör, hanem az, hogy az itteni diákok mosolyognak.

Vagyis, a legtöbbször mosolygott. Mikor Shelby és Luce egy üres asztalhoz ért, Shelby felkapta az asztalon lévő táblácskát, és a földre dobta. Luce oldalra hajolva épp észrevette, hogy FOGLALT van ráírva, amikor a velük egykorú, kifogástalan fekete-fehér egyenruhás pincérszár, ezüsttálcát tartva, feléjük indult.

– Hm, ez az asztal fog... – kezdte mondani, de a hangja megbicsaklott. Rosszkor.

– Kávét, feketét! – szólta Shelby, majd váratlanul Luce-hoz fordult: – Te mit kérsz?

– Öő, ugyanazt – mondta Luce, feszengve, hogy kiszolgálják –, egy kis tejjel.

– Ösztöndíjasok! Robotolniuk kell, hogy kijöjjenek a pénzükből. – Shelby a szemét forgatta Luce felé, mikor a pincér elrohant a kávéjukért. Az asztal közepéről felkapta a *San Francisco Chronicle*-t, és ásítva széthajtogatta a címlapnál.

Luce-nak ekkor lett elege.

– Hé! – tolt le Shelby kezét, hogy láthassa az arcát az újság mögött. A meglepetéstől összeugrott Shelby sűrű szemöldöke. – Valaha én is ösztöndíjas voltam – közölte vele Luce. – Nem a múltkori suliban, hanem egyvel azelőtt...

Shelby lerázta magáról Luce kezét. – Az életrajzodnak ettől a szakasztól is el kéne ájulnom?

Luce épp meg akarta kérdezni, vajon mi az, amit Shelby róla hallott, mikor finom érintést érzett a vállán.

Francesca mosolygott le rá, az a tanár, akivel tegnap este az ajtóban találkozott. Magas volt, uralkodói testtartással, stílusa könnyed eleganciát sugárzott. Puha, szőke haját szépen oldalra fésülte, fényes, rózsaszín ajakfényt viselt. Divatos, testhezállós, fekete fűzős ruháját kék övvel és az ahhoz illő nyitott túsarkú cipővel hordta. Olyan

öltözet volt, ami mellett bárki slamposnak érezte volna magát. Luce bánta, hogy legalább szempillaspirált nem használt ma. Vagy ne a sártól kérges Converse tornacipőjét viselné!

– Ó, jól van, akkor ti ketten már megismerkedtetek egymással! – mosolyodott el Francesca. – Tudtam, hogy gyorsan összebarátkoztok!

Shelby csendben maradt, de megzizegtette az újságot. Luce csak a torkát köszörülte.

– Szerintem, Luce, te is meglátod, milyen egyszerű lesz átállnod a Shoreline-ban. Úgy van kitalálva. A legtöbb tehetséges tanulónk könnyedén beilleszkedik. – *Tehetséges?* – Persze, bármilyen kérdésed van, megkereshetsz! Vagy bízd magad Shelbyre!

Aznap reggel először Shelby felnevetett. Rekedtes, reszelős nevetése olyasféle volt, amit egy egész életében dohányzó öregembertől várnánk, nem pedig egy tizenéves jogafanatikustól.

Luce érezte, hogy a tekintete hirtelen elkomorul. A háta közepére kívánta a „beilleszkedést” a Shoreline-ba. Nem tartozott az óceánra néző sziklán összegyűlt tehetséges, elkényeztetett kölykök közé. Valódi emberek közé tartozott, akiknek inkább lelkük van, mint squashütőjük, akik tudják, milyen az élet. Danielhez tartozott. Még mindig fogalma sincs arról, mit keres itt, azon kívül, hogy *abszolút* ideiglenesen rejtőzködik, amíg Daniel befejezi a... háborúját. Ami után hazaviszi őt. Vagy valami ilyesmi.

– Hát akkor, órán találkozunk mindkettőtökkel! Jó étvágyat a reggelihez! – Ahogy elvitorlázott, a válla felett hátrakiáltott: – Kösztöljétek meg a felfújtat! – A kezével intett a pincérnek, hogy vigyen a két lánynak egy-egy tányérral.

Mikor elment, Shelby nagyot szürcsölt a kávéjából, és kézfejjével megtörölte a száját.

– Hm, Shelby...

– Hallottál már a csendben evésről?

Luce lekoccintotta a kávécsészéjét a tányérjába, türelmetlenül megvárta, míg a pincér leteszi eléjük a felfújtat, és eltűnik. Legszívesebben másik asztalt keresett volna. Körülötte mindenfelé jó kedélyű beszélgetések moraja hallatszott. És ha már azokhoz nem csatlakozhat, ennél még egyedül ülni is jobb lenne. Összezavarta, amit Francesca mondott. Miért állítja be Shelbyt nagyszerű szobatársnak, mikor nyilvánvaló, hogy a lány csupa gyűlölködés? Szájába véve elnyammogott egy falatot a felfújtból, tudva, hogy addig nem tud többet enni, míg meg nem mondja a véleményét.

– Rendben, tudom, hogy új vagyok itt, és ez téged valami okból bosszant. Nem tudhatom, miért, talán mert eddig egyedül laktál a szobádban.

Shelby a szeme vonaláig leengedte az újságot. Felvonta egyik gigantikus szemöldökét.

– *De annyira* nem vagyok rossz! Szóval, miért baj, ha van pár kérdésem? Bocsásd meg, hogy úgy jöttem a suliba, hogy nem tudom, mi a franc az a neferman...

– *Nefilim.*

– Mindegy! Nem érdekel! Nem akarlak ellenségemmé tenni, de ezen neked is dolgoznod kell – mondta Luce, miközben a kettejük között lévő térre mutatott. – Különben is, mi a bajod velem?

Shelby szája sarka megrándult. Félretette az összehajtogatott újságot, és hátradőlt a széken.

– Pedig törődnöd kell a nefilimekkel, hisz az osztálytársaid leszünk! – intett szélesre tárt karral a terasz felé. – Figyeld a Shoreline sulis kiváltságos, csinos kis diákseregét! Ezeknek a szédülteknek a felét sose látod többet, csak mikor mi éppen rászedjük őket.

– Mi?

– Igen, te is együtt vagy velünk a nefilim „kiemelt tanrendben”. De ne aggódj, ha nem vagy túl okos – Luce felhorkant –, ez a tehetőségondozás legfőképp csak arra fedőakció, hogy elrejtsek a nefeket, mielőtt bárki is túlságosan gyanút fogna. Tulajdonképp az egyetlen személy, aki valaha is gyanakodott, az Csőrös Brady.

– Ki az a Csőrös Brady? – kérdezte Luce közelebb hajolva, hogy ne kelljen túlkiabálnia a parton alattuk ritmikusan robajló hullámok zaját.

– Az az eminens könyvkukac két asztallal odébb – biccentett Shelby egy skót mintába öltözött, pufók kölyökre, aki épp joghurttal terített be egy vastkos tankönyvet. – A szülei nem bírják elviselni a tényt, hogy soha nem kerül be a kiemelt tanrendű osztályba. Minden félévkor kampányt indítanak. Mensa-pontokat meg tanulmányi-verseny-eredményeket lobogtatnak, általa lenyűgözött híres Nobel-díjasokat, mindent, amit akarsz. És Francescának minden félévkor ki kell találnia egy trükkös, megoldhatatlan feladatsort, hogy távol tartsa! – Felhorkantott. – Mint például: „Hé, Csőrös, rakd ki a Rubik-kockát 30 másodperc alatt!” – Shelby csettintett egyet a nyelvvel. – Mondjuk, a nagy vadász ezen átment!

– De ha fedőakció – kérdezte Luce, valahogy sajnálkozva Csőrös miatt –, mit akar elrejteni?

– Az olyan embereket, mint én. Nefilim vagyok. N-E-F-I-L-I-M. Ez lehet bárki, akinek angyaloktól származik a DNS-e. Halandók, halhatatlanok, az örökkévalóság felé tartók. Nem akarunk senkit sem megkülönböztetni.

– Az egyes száma nem, izé, *nephil* kellene hogy legyen, mint a *cherub* – *cherubim* meg a *seraph* – *seraphim* esetében?

Shelby összeráncolta a szemöldökét. – Ez komoly? Azt akarnád, hogy *nephil*nek hívjanak? Úgy hangzik, mint egy szégyellni való

csúfnév. Köszí, nem! Nefílm, és kész, mindegy, hányunkról van is szó!

Tehát Shelby *valóban* angyalféle. Különös. Nem úgy néz ki, és nem is úgy viselkedik. Nem lenyűgöző, mint Daniel, Cam vagy Francesca. Nem rendelkezik olyan vonzerővel, mint Roland vagy Arriane. Inkább közönségesnek és házsártosnak tűnik.

– Szóval, ez olyan, mint egy angyalképző – szólalt meg Luce. – De minek? Hova még ezután, az angyalakadémiára?

– Az attól függ, mire van szükség a világban. Sokan halasztanak egy évet, és elmennek a Nefílm Seregbe. Utazol, külföldiekkel flörtölsz, és a többi. De tudod, ezt csak viszonylagos béke idején. Most azonban, hát...

– Most mi van?

– Mindegy. – Shelby elharapta a nyelvét. – Az csak attól függ, hogy ki vagy. Itt mindenkinek különböző mértékű a hatalma, tudod? – folytatta, mintha olvasna Luce gondolataiban. – A családfádon alapuló mozgó skála szerint. Persze a te esetedben...

Luce tudta ezt. – Én csak Daniel miatt vagyok itt.

Shelby rádobta szalvétáját az üres tányérra, és felállt. – Ez igazán impozáns módja a bemutatkozásnak, Luce! A lány, aki befolyásos barátja összeköttetéseit vette igénybe.

Vajon mindenki ezt gondolja róla itt? Ez... az igazság?

Shelby átnyúlt, és elcsente Luce tányérjáról az utolsó falat felfűjtat. – Ha Lucinda Price rajongói klubot akarsz, azt itt biztos megtalálod. Csak engem hagyj ki belőle, oké?

– Miről beszélsz? – pattant fel Luce. Tessék, kezdheti újra Shelbyvel. – Én nem rajongói klubot akarok...

– Látod, *mondtam* én neked! – hallott egy magas, de kellemes hangot.

Váratlanul a zöld sálas lány állt előtte vigyorogva, egy másik lányt tuszkolva maga előtt. Luce elnézett mellettük, de Shelby már messze járt, és valószínűleg nem is volt érdemes utolérni. Közelről úgy nézett ki a zöld sálas lány, mint a fiatal Salma Hayek, telt ajak és még teltebb keblek. A másik lány sápadt színeivel, mogyoróbarna szemével és rövid, fekete hajával kicsit Luce-ra hasonlított.

– Várj csak! Szóval, tényleg te vagy Lucinda Price? – kérdezte a sápadt lány. Apró fehér fogai közt pár díszített végű hullámcsatot tartott, miközben hajából néhány sötét tincset kis csomókba sodort össze. – A „Luce és Daniel”-ből? Az a lány, aki most érkezett abból a rémes alabamai suliból?

– Georgia – bólintott Luce.

– Dettó! Atyaég, milyen volt Cam? Egyszer láttam őt egy death metal koncerten, persze, túlságosan izgatott voltam ahhoz, hogy bemutatkozzak neki. Nem mintha téged Cam érdekelne, világos, hogy... Daniel! – nevetett fel trillázva. – Apropos, Dawn vagyok, ő meg Jasmine!

– Sziasztok – mondta lassan Luce. Ez újdonság. – Hm...

– Ne is foglalkozz vele, most ivott meg vagy tizenegy kávét! – mondta Jasmine legalább háromszor olyan lassan, mint Dawn. – Arra céloz, mennyire izgatottak vagyunk, hogy megismerhetünk. Mindig arról beszélünk, vajon hogy vagytok Daniellel, mert a tiétek a legnagyobb szerelmi történet. Mindörökre.

– Komolyan? – Luce az ujjperceit ropogtatta.

– Viccelsz? – kérdezte Dawn, de Luce folyton arra várt, mikor derül ki, hogy tréfát űznek vele. – Állandóan meghalni, újra meg újra? Tényleg, ettől nem vágysz ezerszer jobban Danielre? Fogadok, hogy *igen!* És jaj, mikor eléget az a tűz... – Behunyta a szemét, kezét a hasára helyezve végigsimogatta a mellkasáig, végül a szíve fölött

ökölbe szorította. – Mikor kislány voltam, anya sokszor mesélte nekem ezt a történetet.

Luce megdöbbsent. Körbepillantott a nyüzsgő teraszon, találgatva, vajon bárki is meghallhatta-e őket. Amúgy meg az égést említve, az arca mostanra biztosan céklavörös lett.

A kantin tetejéről megszólalt a reggeli végét jelző vaskolomp, és Luce örömmel látta, hogy mindenki mással van elfoglalva. Például órára mennek.

– Milyen történetet mesélt neked anyukád? – kérdezte Luce tagoltan. – Rólam és Danielről.

– Csak pár fontos részletet – felelte Dawn a szemét felnyitva. – Olyan érzés, mint a hóhullám? Olyan menopauzaszerű dolog, nem mintha te ezt tudnád...!

Jasmine rácsapott Dawn karjára. – Luce fékezhetetlen szenvedélyt a hóhullámokhoz mered hasonlítani?

– Bocsánat! – kuncogott Dawn. – Engem lenyűgöz! Olyan rettentően romantikus és megindító! Irigy vagyok... jó értelemben persze!

– Irigyled, hogy minden alkalommal belehalok, mikor megpróbálok álmaim fiújával összejönni? – vonta meg a vállát Luce. – Valójában elég illúzióromboló.

– Ezt annak a lánynak mondod, aki a mai napig egyetlen csókot váltott, azt is Ira Frankkel, a Túlérzékeny Bélszindróma Rendből? – intett Dawn felé Jasmine bolondozva.

Mivel Luce nem nevetett, Dawn és Jasmine békülékeny kuncogásba kezdett, mintha azt hinnék, csak szerénykedik. Luce kárára ezelőtt soha nem nevetett még így senki.

– Pontosan mit mondott anyukád? – kérdezte Luce.

– Ó, csak a szokásos dolgokat: kitört a háború, szar került a palacsintába, és mikor a felhők közt meghúzták a vonalat, Daniel azt

hajtogatta: „Semmi sem szakíthat szét bennünket”, ami *mindenkit* felbosszantott. Persze, ez az *én* kedvenc részem a történetből. Így aztán a szerelmetek *örökös* büntetést vont maga után, de ti mindig *kétségbeesetten* csak egymásra vágytok, holott az nem teljesezhet be, érted...

– Van olyan élet, ahol lehetséges... – javította ki Jasmine Dawnt, aztán huncutul Luce-ra mosolygott, aki mozdulni is alig bírt, úgy megdöbbsent a hallottaktól.

– Olyan nincs! – emelte fel a kezét Dawn tiltakozva. – Az egésznek az a lényege, hogy Luce-t lángok emésztik el, mikor... – Látva Luce rémült arckifejezését, Dawn arca összerándult. – *Bocsi!* Neked ezt nem lehet túl jó hallani.

Jasmine megköszöri a torkát, és közelebb hajolt. – A nővérem mesélte a múltadról ezt a történetet, ami esküszöm...

– Ó! – karolt bele Dawn Luce-ba, mintha ez a tudás – a tudás, amellyel Luce *nem* rendelkezik – még kívánatosabb baráttá tenné. Örjítő. Luce rettenetesen zavarban érezte magát. És, ismerjük be, kicsit felizgatták a hallottak. Teljesen bizonytalan volt abban, hogy vajon van-e mindebben szikrányi igazság is. Egy dolog biztos: Luce hirtelen afféle híresség lett. Különös érzés. Mintha egy lenne azok közül a névtelen csajok közül, akik a lesifotósok képein az aktuális híres filmsztár mellett tetszelegnek.

– Csajszik! – mutatott Jasmine erőteljesen a telefonján lévő órára. – Óriási késésben vagyunk! Mennünk kéne órára.

Luce grimaszolva gyorsan felkapta a hátizsákját. Fogalma sem volt, milyen órája lesz először, és azt hogyan találja meg, ahogy arról sem, hogyan értelmezze Jasmine és Dawn lelkesedését. Nem látott ilyen széles, lelkes mosolyokat, mióta... hát, talán soha.

– Tudja valamelyikötök, hogy találom ki, merre lesz az első óráim? Nem hiszem, hogy van órarendem.

– Ó! – mondta Dawn. – Gyere velünk! Együtt leszünk. Mindig! Jó móka lesz!

A két lány két oldalról kísérte Luce-t a többi, reggelijét befejező diák asztalai között kanyargó úton. Annak ellenére, hogy „óriási késésben” voltak, mind Jasmine, mind Dawn tulajdonképpen ögyelegve vágott át a frissen nyírt gyepen.

Luce arra gondolt, megkérdezi a lányokat, mi a helyzet Shelbyvel, de nem akarta úgy kezdeni, hogy pletykásnak tűnjön. Emellett, bár a lányok kedvesek voltak meg minden, Luce helyzetében semmi szükség nem volt rá, hogy új legjobb barátokat szerezzen. Folyton emlékeztetnie kellett magát arra, hogy mindez csak ideiglenes.

Ideiglenes, de mégis megdöbbenően gyönyörű. Hármában végigsétáltak a kantin körül kanyargó, hortenziákkal szegélyezett ösvényen. Dawn locsogott valamiről, de Luce nem tudta a szemét levenni a drámai esésben végződő meredek szirtfalról, ahol a terep minden átmenet nélkül több száz métert zuhan a csillogó óceánba. A hullámok majdnem olyan természetesen hömpölyögtek a szikla lábánál lévő vörösesbarna tengerpart felé, mint ahogy a shoreline -os diákok serege hömpölygött az órákra.

– Itt is vagyunk! – szólalt meg Jasmine.

Az ösvény végén lenyűgöző, kétszintes, alpesi tetős házikó álldo-gált magában. Vörösfenyők által körülzárt árnyas tisztásra épült, így a meredek, háromszög alakú tetőt és az előtte lévő hatalmas rétet le-hullott tűlevelek takarója borította. Volt egy szép füves rész néhány piknikasztallal, de a fő látványosság maga a házikó: úgy tűnt, több mint a fele üvegből készült, mindenhol széles, színezett ablakokkal és nagy tolóajtókkal. Mint amit akár Frank Lloyd Wright is tervez-hetett volna. Néhány diák a második emeleti, óceánra néző teraszon

lebzselt, a többiek pedig az ösvényről nyíló dupla lépcsősoron lépkedtek éppen felfelé.

– Isten hozott a nefrilakban! – mondta Jasmine.

– *Ezen a helyen vannak az óráitok?* – Luce-nak tátva maradt a szája. Inkább tűnt nyaralónak, mint iskolaépületnek.

Mellette Dawn felvisított, és megszorította Luce karját.

– Jó reggelt, Steven! – kiáltott Dawn a pázsiton keresztül, a lépcső tövében álló idősebb férfinak integetve. Sovány arcát divatos, szögletes szemüveg keretezte, sűrű, hullámos, őszülő fekete hajjal. – Egyszerűen *imádom*, mikor ezt a háromrészes öltönyt veszi fel! – suttogetta.

– Jó reggelt, lányok! – mosolygott rájuk a férfi, és intett egyet. Elég sokáig nézett Luce-ra ahhoz, hogy a lány már-már szorongani kezdjen, de azért a mosoly az arcán maradt. – Pár perc múlva találkozunk! – kiáltott, és ő is megindult a lépcsőn felfelé.

– Steven Filmore – suttogetta Jasmine Luce-nak, míg követték őt fel a lépcsőn. – Vagyis S. F., azaz Super Férfi. Vonzó ezüstróka. Az egyik tanárunk, és igen, Dawn tényleg mélységesen, örülten szerelmes belé, még így is, hogy ő már elkötelezte magát. Dawn, a szégyentelen!

– De szeretem Francescát is! – vágott Dawn Jasmine szavába, aztán sötét, mosolygó szemmel Luce-hoz fordult: – Megtiltom, hogy belezúgjál a párosukba!

– Várj csak! – torpant meg Luce. – Silver Fox és Francesca a tanáraink, ti meg a keresztnevükön szólítjátok őket? És *együtt* vannak? Melyikük mit tanít?

– Az egész délelőtti szekciót humán tárgyak teszik ki – mondta Jasmine –, bár az *angyaltárgyak* elnevezés találóbb lenne. Frankie és Steve közösen tanítják. Ez a megállapodás része, amolyan jin és

jang. Tudod, azért, hogy egyik diák esetében se történhessen... elhajlás.

Luce az ajkába harapott. Felértek a lépcsősor tetejére, és megálltak a fordulóban álló diákok között. – Mit értesz azon, hogy „elhajlás”?

– Mindketten bukottak, természetesen, de különböző oldalt választottak. Francesca angyal, Steven meg inkább démon. – Dawn közömbös hangon beszélt, mintha különféle fagyaltokról értekezne. Látva, hogy Luce szeme kikerekedik, hozzátette: – Nem mintha összeházasodhatnának vagy bármi... Pedig az lenne a valaha volt legdögösebb esküvő. Ők inkább afféle bűnben élők.

– Egy démon tartja a humán óráinkat? – kérdezte Luce. – És ez teljesen rendben van így?

Dawn és Jasmine egymásra nézett, és kuncogni kezdtek. – *Nagyon* is – mondta Dawn. – Majd hozzászoksz Stevenhöz! Gyerünk, mennünk kell!

A gyerekek folyamát követve Luce is belépett az osztályterembe. Tágas volt, lépcsőzetesen három alacsonyabb dobogó helyezkedett el, melyeken padok sorakoztak, s ez vezetett le két hosszú asztalhoz. A fény nagy része a tetőablakokon áradt be. A természetes világítás és a magas mennyezet miatt a terem még nagyobbnak tűnt. Tengeri szellő fújdogált a nyitott ajtókon keresztül, ami a terem levegőjét is frissé és kellemessé tette. Nem is lehetett volna nagyobb a különbség a Sword & Crosshoz képest. Luce-nak eszébe jutott, hogy akár meg is szerethetné a Shoreline-t, ha nem lenne az a tény, hogy ittlétének pusztá oka – életének legfontosabb személye – hiányzik innen. Kíváncsian töprengett, vajon Daniel gondol-e rá? Hiányzik-e neki anyyira a lány, mint ő Luce-nak?

Luce egy ablakokhoz közeli padot választott, Jasmine és egy helyes, nyitottnak tűnő, levágott farmert, Dodgers-baseballsapkát és sötétkék

pulcsit viselő srác között. A mosdó ajtajánál néhány lány csoportosult. Egyiküknek göndör haja és szögletes bordó szemüvege volt. Mikor Luce meglátta a lányt profilból, majdnem leesett a székéről.

Penn!

Ám, ahogy a lány Luce felé fordult, látszott, hogy arca kicsit szögletesebb, ruhái valamivel szűkebbek, nevetése picit hangosabb, mire Luce egész lénye elszomorodott. Hát persze, hogy nem Penn. Az soha többé nem lehetséges.

Luce érezte, ahogy a többiek felé pillantgatnak, néhányan egyenesen bámulták. Az egyetlen, aki nem, az Shelby, ő fejbőlintással nyugtázta Luce jelenlétét.

Nem volt igazán nagy osztály, a dobogókon csak húsz pad sorakozott, szemben a két elől lévő hosszúkás mahagóni asztallal. Az asztalok mögött két, szárazon letörölhető fehér tábla. Mindkét oldalon egy-egy könyvespolc. Két szemetes. Két asztali lámpa. Az asztalokon egy-egy laptop. A két tanár, Steven és Francesca, bizalmasan összedugott fejjel sutyorgott a terem elülső részében.

Hirtelen mozdulattal, melyre Luce nem számított, ők is felé fordultak, rámeredtek, aztán elindultak az asztalaikhoz. Francesca egyik lábát maga alá húzva ráült a sajátja tetejére, másik lábán lévő túsarkújával könnyedén súrolva a parkettát. Steven nekidőlt a másik asztalnak, kinyitott egy nehéz, gesztenyebarna dossziét, miközben tollát a szájában tartotta. Korához képest tényleg jóképű volt, de Luce inkább azt kívánta, bár ne lenne. Camre emlékeztette, meg arra, hogy egy démon kedvessége mennyire félrevezető lehet.

Azt várta, hogy az osztály tanulói elővegyék a tankönyvüket, ami neki nem volt, és bele vessék magukat valami olvasási feladatba, amiben ő nyilvánvalóan lemaradt, így nem kell tettetnie, hogy nyakig van a munkában, nyugodtan álmodozhat Danielről.

Semmi ilyesmi nem történt. Viszont a gyerekek nagy része még mindig lopva felé tekingetett.

– Mostanra bizonyára mindnyájan észrevettétek, hogy új tanulókat üdvözölhetünk! – Francesca hangja mély és bársonyos, akár egy dzsesszénekesé.

Steven elmosolyodott, gyönyörű fehér fogsorát megvillantva. – Elmondanád nekünk, Luce, hogy tetszik neked eddig a Shoreline?

A vér is kiszaladt Luce arcából, ahogy meghallotta a többi diák padját a padlón csikorogni. Tényleg megfordultak a székeiken, hogy rá figyeljenek.

Érezte, ahogy a szíve hevesebben ver, és izzadni kezd a tenyere. Meglapult a székén, és azt kívánta, bárcsak egy átlagos gyerek lenne egy normális suliban, otthon, egy átlagos kisvárosban a georgia-beli Thunderboltban. Az elmúlt pár napban többször vágott arra, bár soha ne látott volna egyetlen árnyékot sem, soha ne került volna olyan bajba, amiben elveszíti legkedvesebb barátait, vagy ahol belebonyolódik valamibe Cammel, vagy ami lehetetlenné teszi, hogy Daniel közelében legyen. De volt egy pont, ahol nyugtalanul hányódó gondolatai minduntalan megtorpantak: hogyan éljen normálisan Daniel elvesztése nélkül? Daniel annyira távol áll a megszokottól. Lehetetlenség! Megint arra a következtetésre jutott, hogy össze kell szednie magát.

– Azt hiszem, még nem szoktam meg igazán a Shoreline-t – remegő hangja, mely visszaverődött a ferde mennyezetről, elárulta –, de eddig megfelelőnek tűnik.

Steven nevetett. – Hát, Francescával úgy gondoltuk, segítünk neked megszokni, ezért sebességet váltunk, és a szokásos kedd délelőtti tanulói beszámolók helyett...

Shelby felkiáltott a terem másik végében: – Igen! – Luce meg észrevette, hogy nagy halom jegyzetcédula van az asztalán meg egy óriási poszter a lábánál a következő felirattal: JELENÉSEK – NEM OLYAN ROSSZ! Szóval Luce-nak köszönhetően megúszta a beszámolóját. Ez kell, hogy érjen valamit szobatársi pontokban számolva is!

– Steven úgy érti – kapcsolódott be Francesca –, hogy bemelegítésképpen játszani fogunk. – Lecsusszant az asztról, és körbesétált a teremben, cipősarkai kopogtak, miközben minden diáknak kiosztott egy-egy papírlapot.

Luce panaszkorusra számított, ezek a szavak általában azt váltják ki egy osztályteremnyi tizenévesből. De úgy tűnt, ezek a gyerekek rugalmasak és beletörődőek. Valóban azt teszik, amit elvárnak tőlük.

Mikor a papírt Luce padjára helyezte, Francesca így szólt: – Ettől majd lesz fogalmad arról, kik is az osztálytársaid, és mik a célkitűzései az osztálynak a tanulásban.

Luce a lapra nézett. Az oldal vonalazása a lapot húsz kockára osztotta. Mindegyik rubrikában egy kifejezés. Játszott ilyet egy nyugat-georgiai nyári táborban, kisgyerekként, aztán meg néhányszor a doveri osztálytársaival. Az volt a cél, hogy a teremben körbejárva összepárosítsa diáktársait a különböző kifejezésekkel. Valamennyire megkönnyebbült, kétségtelenül ennél kínosabb bemelegítő gyakorlatok is léteznek. De mikor a kifejezéseket közelebbről megvizsgálta – a szokásos „Teknős a háziállata” vagy „Szeretne egyszer ejtőernyővel ugrani” típusúakra számítva –, kicsit megijedt, mert olyanokat látott, hogy „Több mint tizennyolc nyelven beszél” vagy „Megfordult már a másvilágon”.

Nemsokára fájdalmasan nyilvánvaló lesz, hogy az osztályban Luce az egyetlen nem neofilim. Visszaemlékezett az ideges pincérre, aki

neki és Shelbynek a reggelit hozta. Talán Luce kellemesebben érezné magát a nem kiemelt tanulók közt. Csőrös Brady nem is tudja, mitől menekül meg!

– Ha senkinek nincs kérdése – szólalt meg Steven a terem sarkában –, nyugodtan elkezdhetitek!

– Akár ki is mehettek, jó szórakozást! – tette hozzá Francesca. – Annyi időtök van, amennyi csak szükséges!

Luce követte a többieket a lépcsőfordulóig. Ahogy a korlát felé sétáltak, Jasmine hajolt át a válla fölött, és zöldre lakkozott körmével az egyik rubrikára mutatott: – Van egy rokonom, aki tiszta vérű kerub – mondta –, a jó öreg, ütődött Carlos bácsi.

Luce bólintott, mintha tudná, ez mit jelent, és befirkantotta Jasmine nevét.

– Ó, én meg tudok szabadon lebegni! – csicseregte Dawn Luce lapjának bal felső sarkára mutatva. – Na, jó, nem az idő száz százalékában, hanem általában miután megittam a kávémat.

– Nahát! – Luce igyekezett nem hitetlenkedve bámulni, bár nem úgy tűnt, mintha Dawn viccelne. Tudna *levitálni*?

Próbálta nem mutatni, hogy egyre inkább oda nem illőnek érzi magát. Átfutotta a lapot, hátha talál olyan dolgot, amiről tud ő is valamit.

Van tapasztalata a hirdetőik avagy derengők megidőzésében.

Az árnyékok! Daniel elmondta a rendes nevüket tegnap éjjel a Sword & Crossban. Bár Luce tulajdonképpen soha nem „idézte meg” őket – mindig csak úgy megjelentek neki –, azért volt némi tapasztalata.

– Engem meg beírhattok ide! – mutatott a papír bal alsó sarkára. Mielőtt továbbhaladtak, hogy a lap hátralevő részét is kitöltésék, Jasmine és Dawn nem kételkedve, hanem bizonyos tisztelettel

nézett rá. Luce szívdobogása kicsit alábbhagyott. Talán mégsem lesz ez olyan rossz.

A következő pár percben megismerte a csinos, vörös hajú Lilithet, aki egyike volt a nefilim hármas ikreknek. (– Az elcsökevényesedett farkincánkról tudsz megkülönböztetni bennünket – magyarázta. – Az enyém kunkori.) Olivert, a mély hangú, zömök fiút, aki a tavalyi nyári szünetben a másvilágon tett látogatást. (– El se kezdem neked ecsetelni, mennyire fel van fújva az egész, totálisan!) És Jacket, aki úgy érezte, a gondolatolvasás képességének már majdnem a birtokában van, úgyhogy szerinte abszolút rendben lenne, ha Luce őt oda írná be. (– Érzem, hogy egyetértesz ezzel, ugye? – csettintett a nyelvével, és ujjából pisztolyt formált.) Három üres hely maradt csak, mikor Shelby rántotta ki a lapot a kezéből.

– Én mind a kettőt tudom ezek közül – mondta két rubrikára mutatva. – Melyikbe akarsz beírni?

Több mint tizennyolc nyelven beszél vagy Bepillantást nyert egy elmúlt életbe.

– Várj egy percet! – suttogta Luce. – Te képes vagy elmúlt életekbe pillantani?

Shelby megbillegtette a szemöldökét, és gyorsan odafirkantotta aláírását a rubrikába, ráadásul a „tizennyolc nyelven beszél” kalitkába is. Luce a papírra bámulva eddigi elmúlt életeire gondolt, és arra, mennyire kilátástalanul megközelíthetetlenek a számára. Alábecsülte Shelbyt.

Szobatársa már ott is hagyta. Helyén az a fiú állt, aki mellé leült a tanteremben. Jó tizenöt centiméterrel magasabb volt Luce-nál, derűs, barátságos mosollyal, orrára fröccsent szeplőkkel és tiszta, kék szemekkel. Ugyanakkor volt benne valami, amitől pimasznak tűnt, még az is, ahogy a tollát rágcsálta. Luce tisztában volt vele, hogy elég

furcsa leírás ez valakiről, akivel soha egy szót sem váltott, de nem tehetett róla.

– Ó, hál’ istennek! – nevetett fel a homlokára csapva. – Az egyetlen dolog, amire képes vagyok, az az, ami nálad kimaradt!

– Életre kelteni a saját és mások tükörképét? – olvasta Luce tagoltan.

A fiú egyik oldalról a másikra mozgatta a fejét, és beírta nevét a rubrikába. Miles Fisher. – A magadfajtnak elég hatásosnak tűnhet, az biztos!

– Hm. Ja! – Luce elfordult. Az olyanak, mint ő, aki még azt sem tudja, ez mit jelent.

– Várj, te, hova mégý? – rángatta meg a fiú a ruhája ujját. – Hohó, nem értetted a szerény kis tréfámat? – Mikor Luce megrázta a fejét, Milesnak leesett az álla. – Úgy értettem, hogy az osztály többi részéhez képest én is alig érek valamit. Rajtam kívül az egyetlen személy, akinek képes voltam a tükörképét életre kelteni, anyukám volt. Apámat úgy tíz másodpercre jól kiakasztotta, aztán elhalványodott.

– Várj! – hunyorgott Luce Milesra. – Létrehoztad anyád tükörképét?

– Véletlenül. Azt mondják, könnyű megcsinálni azokkal az emberekkel, akiket, izé, szeretsz. – Elpirult, egész arcán alig látható rózsaszín pír futott át. – Most azt gondolod, én afféle mama kedvence vagyok. Én úgy értem, „könnyű”, mert ez az, ahol a képességem tulajdonképp véget is ér. Ellenben te, te, a híres Lucinda Price... – Férfiasan megremegtette az ujjait, mintha varázsolna.

– Bárcsak mindenki abbahagyná ennek a mondogatását! – csatant fel Luce. Aztán, mivel ezt durvának érezte, felsóhajtott, és a lépcsőkörlátnak dőlve elnézett a tenger felé. Olyan nehéz volt ezeket az elszólásokat feldolgozni, azt, hogy az emberek itt többet tudtak róla,

mint ő saját magáról. Nem akarta a mérgét ezen a srácon kitölteni.
– Ne haragudj, csak az van, hogy azt hittem, én vagyok az egyetlen, aki alig üti meg a mércét. Neked mi a történeted?

– Ó, engem úgy neveznek, hogy „híg” – mondta túlméretezett idézőjeleket rajzolva a levegőbe. – Anyában van ugyan némi angyalvér pár nemzedékkel korábbról, de az összes többi rokonom halandó. A képességeim kínosan alacsony fokúak. Azért lehetek itt, mert a szüleim támogatták a sulit, ööö... ezzel a faszerkezettel, amin most állsz.

– Ejha!

– Nem nagy ügy! A szüleim rögeszmésen ragaszkodtak ahhoz, hogy a Shoreline-ba járjak. Hallanod kéne, mekkora a nyomás ott-hon, hogy járjak már végre egy „kedves nefilimlánnyal”! – Luce felnevetett. Napok óta ez volt az első őszinte nevetése. Miles kedélyesen forgatta a szemét. – Amúgy láttalak ma Shelbyvel reggelizni. Ő a szobatársad?

Luce bólintott. – A kedves nefilimlányokról jutott eszedbe? – viccelődött.

– Hát, azt tudom, hogy elég, hm... – Miles felszisszent, egyik kezével karmot formált, mire Luce-ból újra kitört a nevetés. – Mind-egy, itt nem én vagyok a legjobb tanuló vagy bármi ilyesmi, de ide járok egy ideje, és még mindig azt gondolom, elég örült hely ez. Szóval, ha bármikor kedved támad egy nagyon is normális reggelihez vagy bármi máshoz...

Luce azon kapta magát, hogy bólogatni kezd. *Normális!* Zene halandó füleinek.

– Például... holnap? – kérdezte Miles.

– Istenien hangzik!

Miles elvigyorodott és búcsút intett, Luce meg rádöbbsent, hogy a többiek már rég visszamentek. Aznap reggel először volt egyedül.

Lenézett a kezében tartott papírlapra, tanácstalan volt, nem tudta, mit érezzen a shoreline-beli gyerekekkel kapcsolatban. Hiányzott neki Daniel, aki mindebből sokat feltárhatott volna Luce-nak, ha nem lett volna... tényleg, *hol* is van? Luce még ezt sem tudja.

Elég messze.

Utolsó csókjukra emlékezve ujját az ajkához szorította. És a szárnyai elképesztő szorítása. Még a kaliforniai napsütésben is fázott nélküle. Miatta volt itt, ezért vették fel ebbe az angyalosztályba vagy akárkik is ők – és miatta ez a furcsa, új keletű hírnév –, mindezt Danielnek köszönheti. Különös módon jó érzés volt Daniellel ilyen szövevényes kapcsolatban lenni.

Míg el nem jön érte, ez az egyetlen szál, amibe kapaszkodhat.

TORMENT_{kin}

Földi pokol.

Ilyen a világ Luce számára barátja, Daniel, a bukott angyal nélkül.

Egy örökkévalóságig tart, hogy egymásra találjanak,
ám amikor sikerülne nekik, a fiú bejelenti, most mennie kell.

Csak annyi időre, míg kézre keríti a Kitaszítottakat...
azokat a halhatatlanokat, akik Luce-t meg akarják ölni.

Daniel a kaliforniai sziklás tengerpart egyik iskolájában,
a Shoreline-ban rejti el a lányt, ahová rendkívüli tehetségek csoportja jár:
a Nefilim, bukott angyalok és emberek leszármazottai.

A Shoreline-ban Luce megtanulja, mik azok az árnyékok,
és hogyan használhatja fel őket arra, hogy előző életeibe belepillantson.

Mégis, minél többet tanul, annál inkább gyanítja, hogy

Daniel nem avatja be mindenbe. Rejteget valamit...,

valami végzeteset.

Lehet, hogy a Daniel által elmesélt múlt voltaképpen nem igaz?

Lehet, hogy Luce számára végül is mást szán a sors?

A lebilincselő *FALLEN* – Kitaszítva folytatása...,
melyben a szerelem mindent túlél.

Tizennégy éves kortól ajánljuk

2 999 Ft

9 789632 455938

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

megkapó